

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

22. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

1. ČERVNA 2014

Z obsahu:

O daru síly

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci na náměstí
Sv. Petra 14. května 2014
- strana 2 -

Pravý syn

svatého Františka
Blahoslavený Diego Oddi
(připomínka 3. června)
- strana 4 -

Děti a Eucharistie

Mag. Theol. Tomáš Kiml
- strana 5 -

Modlitba jako povinnost (1)

Michal Kretschmer
- strana 7 -

Nepřítomnost rodiny oslabuje samotný chod dějin

- strana 8 -

Papež k seminaristům a kněžím postgraduálního studia

- strana 9 -

Anička Tomanová

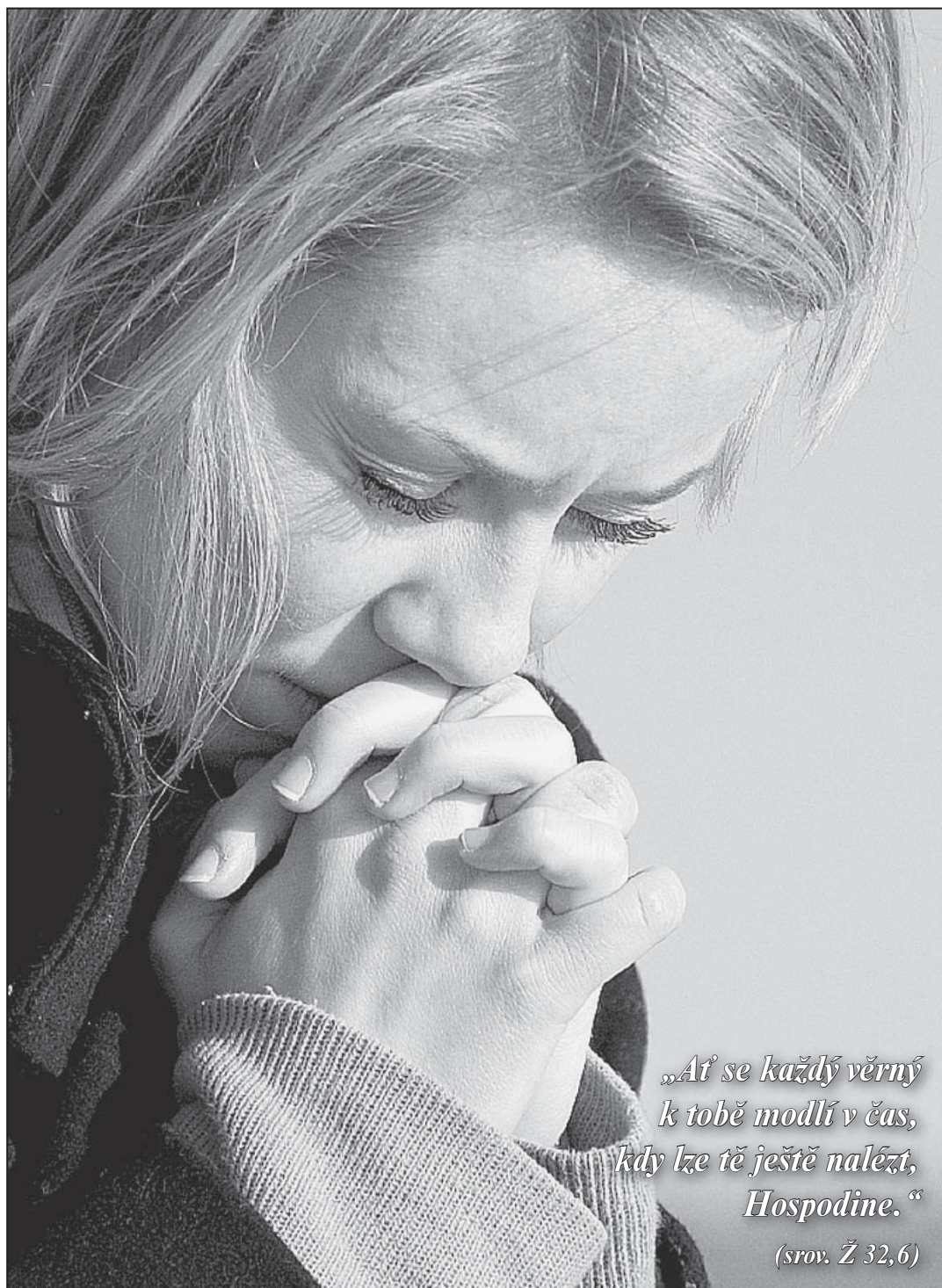
- strana 10 -

Propagandou proti církvi (6)

Grzegorz Kucharczyk
- strana 11 -

Miles Jesu (MJ)

- Synové a dcery
Neposkvrněného Srdce
Panny Marie
ve Zjevení Pána
- strana 12 -

*„Ať se každý věrný
k tobě modlí v čas,
kdy lze tě ještě nalézt,
Hospodine.“*

(srov. Ž 32,6)

Editorial

Být světce každého dne – úkol pro všechny křesťany. Nejen v dávné minulosti, ale i v dobách nedávných či v současnosti takových světců najdeme mnoho. Často zůstávají světu skryti, jsou známi jen ve svém okolí. Jejich velikost se pak ukáže později, i mnoho desetiletí po smrti...

Odkud čerpali sílu pro svůj život, pro svůj duchovní boj za spásu duše? V modlitbě. Jejich život, každá jeho hodina, minuta se staly modlitbou. U bl. Diega Oddiho bylo jedno, zda pracoval nebo byl na žebřavém pochodu – stále se modlil, žil v přítomnosti Boha. (str. 4) Mimořádným způsobem Boží přítomnosti a síly bývají obdarováni trpící – svědectví o stigmatizované Aničce Tomanové brzy vyjde knižně. (str. 10)

Světce se však může stát každý, kdo svůj život bezvýhradně odevzdá do rukou Božích a má Boha vždy na prvním místě. Pak takový člověk bude mít sílu ke zvládnutí všech pozemských úkolů, neboť bude žít v Boží přítomnosti a ještě mnohem více od Boha dostane. Je třeba dávat s láskou Bohu, co mu náleží, usilovat o ctnost nábožnosti. (str. 7) Pak Bůh bude tím, kdo bude oslaven i v našich životech (srov. Jan 17,10).

To vše je podstatou duchovního života člověka. Duchovní život začíná tam, kde začíná duchovní boj. (str. 5) Nelze čekat na to, až o duchovních věcech budu vědět co nejvíce, satan se přece snaží právě o to, aby tak daleko člověk nedošel. Proto už i děti mají být vedeny, úměrně k věku, k hlubokému duchovnímu spojení s Bohem, zvláště když už jsou schopny rozlišovat dobré od zlého. V Roce rodiny by to mohl být zásadní úkol nejen pro rodiče, ale i pro duchovní pastýře: pěstovat pravý, nefalšovaný, hluboký vztah k živému Bohu, přítomnému všude kolem nás, ale také zvláštním způsobem v Eucharistii a v nás samých. Pak se i ve světě projeví přítomnost takových rodin, jejichž základ bude postaven na skále – Bohu, nikoliv na písku – něčem lidském, či snad dokonce záměrně proti Bohu. Nepřítomnost takových „rodin na skále“ oslabuje samotný chod dějin. (str. 8)

V červnu býváme svědky jáhenských a kněžských svěcení. Vezměme si tedy něco z myšlenek papeže Františka, které odkazují mj. na věky osvědčenou zásadu duchovního života kněží, ale můžeme ji uplatnit i každý z nás: Zapomeneme-li, zvláště ve chvílích životních bouří, na Matku Boží, něco nám schází, jsme jako sirotci, kteří zapoměli na svou matku. V takových chvílích se skryjme pod plášť Matky Boží, jak radí ruští duchovní otcové (str. 9)

Spolu s Pannou Marií, s prosbou o dar síly Ducha Svatého věrme: „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.“ (Flp 4,13)

Daniel Dehner

O daru síly

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci na náměstí Sv. Petra 14. května 2014

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Uvažovali jsme o prvních třech darech Ducha Svatého: moudrosti, rozumu a radě. Dnes pomysleme na to, co Pán dělá. Vždy přichází, aby nás podpořil v naší slabosti. A činí to zvláštním darem, totiž silou.

Jedno podobenství, které vypráví Ježíš, nám pomáhá pochopit důležitost tohoto daru. Rozséváč vychází rozsévat. Ne každé sémě, které zaseje, však přinese plody. To, které padne na cestu, sezobou ptáci; to, které padne na kamenitou půdu nebo do trní, vzklíčí, ale brzy je spálí slunce nebo uschne. Jedině to, které padne na dobrou půdu, může vyrůst a přinést užitek. (srov. Mk 4,3–9; Mt 13,3–9; Lk 8,4–8) Jak vysvětluje sám Ježíš svým učedníkům, rozséváčem je Otec, který svoje Slovo hojně rozsévá. Sémě však často narazí na vyprahlost našeho srdce, a třebaže je přijato, hrozí mu, že nepřinese plod. Darem síly však Duch Svatý osvobozuje půdu našeho srdce, osvobozuje srdce od apatie, nejistot a všech obav, které je brzdí, aby tak Pánovo Slovo bylo opravdově a radostně uváděno ve skutek. Tento dar síly nám vpravdě pomáhá, dodává nám sílu a také nás zbavuje mnoha zábran.

Stane se, že se vyskytnou také obtížné chvíle a mezní situace, ve kterých se dar síly projevuje mimořádně, příkladně. Je to případ těch, kteří čelí obzvláště tvrdým a bolestným zkušenostem, jež otrásají jejich životem a životem jejich drahých. Církev vyznačuje svědectví mnoha bratří a sester, kteří neváhali dát vlastní život jen proto, aby zůstali věrni Pánu a jeho evangelium. Rovněž dnes nechybějí křesťané, kteří v mnoha částech světa slávi a dosvědčují svoji víru s hlubokým přesvědčením a klidem a vytrvávají, ačkoli vědí, že je to může stát vysokou cenu. Každý z nás také zná lidi, kteří prožívali obtížné a velmi bolestné situace. Pomysleme jen na ony muže a ženy, kteří se perou s těžkým

životem, zápasí o to, aby zajistili rodinu a vychovali děti. Umožňuje jim to dar síly, který jim napomáhá. Kolik je takovýchto mužů a žen, jejichž jména neznáme, ale kteří jsou ctí našeho lidu a naší církve, protože jsou silní. Jsou silní v tom, jak vedou kupředu své životy, rodiny, práci a víru. Tito naši bratři a sestry jsou svatí. Jsou to skrytí světci každodennosti. Mají právě tento dar síly, aby pokračovali v konání svých povinností jako lidé, otcové, matky, bratři, sestry a občané. Takovýchto světců máme mnoho. Děkujme Pánu za tyto křesťany, kteří ztělesňují skrytou svatost a které vede dál Duch Svatý. Prospěje nám, když se nad těmito lidmi zamyslíme. Mohou-li dělat něco takového, proč bych nemohl také já? A prosme pak Pána o dar síly.

Netřeba si myslet, že dar síly je nezbytný jenom v některých okolnostech či zvláštních situacích. Tento dar musí být základním rysem naší křesťanské existence, v běžnosti našeho každodenního života. Jak jsem řekl, musíme být silní v každém dni svého každodenního života. Potřebujeme tuto sílu, abychom šli dál ve svém životě, v péči o rodinu a ve víře. Apoštol Pavel pronesl větu, jejíž obsah je pro nás blahodárný: „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.“ (Flp 4,13) Když ve všedním životě nastanou těžkosti, připomeňme si: Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Pán nám dává sílu, dává ji stále a dostatečně. Pán nás nezkouší více, než jsme schopni snést. Je vždy s námi. „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.“

Drazí přátelé, někdy můžeme být pokoušeni nechat se strhnout leností či ještě hůře, sklíčeností, zvláště tvář v tvář námahám a životním zkouškám. V těchto případech neklesejme na mysli, ale vzývejme Ducha Svatého, aby darem síly pozvedl naše srdce a vlil novou sílu a nadšení našemu životu a našemu následování Ježíše.

Překlad Česká sekce Rádia Vatikán

Pán tě opět zve na setkání na místo nejposvátnější, do prvního chrámu Nového zákona. Na závěr první nekrvavé oběti mše svaté, kterou slavil se svými učedníky, obrací se ke svému Otci ve své velekněžské modlitbě. Poděkuju mu za jeho pozvání a pros Ducha Svátého, abys tu nesetrvával jako pouhý svědek, ale jako spoluúčastník.

Sleduj v usebranosti, jak se Pán modlí. Prosí o to, co mu nejvíce ze všeho leží na srdci, a to je sláva Otce. I když prosí Otce, aby oslavil Syna, nemyslí na sebe, ale na slávu nebeského Otce. A myslí při tom všem i na tebe. Boží sláva se projevuje tak, že Otec ti dává v Synu člověka sám sebe. To je ten podstatný rozdíl mezi jeho slávou a slávou, po jaké dychtí člověk. Zatímco lidé, kteří se ženou za slávou, myslí jen na sebe a jsou ochotni uspokojit svou tužbu i na úkor pravdy a na úkor svých bližních, sláva Otce spočívá naopak v nezištné dobrotě, s jakou rozdává sám sebe. Lidská sláva se sytí sobectvím, Boží sláva žije z nejštědřejší a nezištné lásky.

Boží sláva a Boží vůle krácejí ruku v ruce. Ani pyšný Odpůrce, který si chtěl přivlastnit Boží slávu a svedl lidskou svobodu k tragické vzpourě, nebyl schopen zmařit Boží plán. Naopak, Otec svůj velkolepý záměr uskutečňuje ještě velkodušněji. Kdo jiný než Král slávy dokáže i porážku proměnit v nejvyšší triumf? Z čím hlubší propasti a bídý tě pozvedá k sobě, tím zřetelnější se stává jeho sláva. Utrpení a smrt, které zasel na svět závistivý Nepřítel, staly se nástrojem Ježíšova oslavení a *Duch slávy* i tvoje utrpení proměňuje v *radost a jástot*, že se můžeš stát *účastníkem Kristova utrpení*.

Pokloň se s úctou před Pánem, který ti zjevuje tak obdivuhodnou skutečnost, když se pokorně a s největší úctou modlí ke svému Otci. Ačkoliv on sám je Pán, *skrže něhož všechno je stvořeno*, zcela a bez jakékoliv výhrady se **vzdává své vlastní vůle**. Využívá vznešeného tajemství vnitřního Božího života a stává se tak živým obrazem nejvznešenějšího způsobu, jak oslavit Boha: jedná nikoliv podle své vůle, ale podle vůle svého Otce, protože ho nekonečně miluje. V tom spočívá Synova sláva, o kterou prosí a *kteřou měl u Otce dříve, než byl svět*. Otec od věčnosti rozhodl, že oslaví svého Syna tak, že ho vystaví neuvěřitelnému ponížení, bo-

Modlitba Velekněze

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Prosím za ty, které jsi mi dal.

lestem a kruté smrti na kříži, aby se tak ještě slavněji naplnil Boží plán.

Tak se všechna tato Otcova i Synova sláva bezprostředně týká tebe. Boží Syn přišel, aby ti ji osobně nejen zjevil, ale aby ti svou svrchovanou obětí k ní otevřel cestu. Přišel tě z vůle Otce v lidské podobě předejít na královské cestě, která vede k nejvyšší slávě: *Stal se poslušný až k smrti, a to smrti na kříži*⁽¹⁾, a vrátil ti tak *život věčný*.

A život je věčný jen v tom, že poznáš Otce. To je něco mnohem víc než rozumem pochopit a uchovat v paměti. *Poznávat Boha* znamená zakoušet Boha, prožívat jeho společenství; splynout s Bohem, účastnit se jeho života se týká celé tvé bytosti. Již zde na zemi máš směřovat k onomu cílovému stavu, ve kterém budeš patřit na Boha tváří v tvář, ponořen do závratného víru jeho lásky, a sdílet s ním jeho blaženost v nekonečné radosti.

Poznat Otce znamená také poznat svou skutečnou vlastní hodnotu a důstojnost. Pán mluví o tobě jako o tom nejdražším, co mu Otec dal ze svého vlastnictví. Skutečnost, že jsi Otcův poklad, ti dává lépe pochopit, co všechno je Syn ochoten podstoupit, aby tě uchránil od záhuby. Také tobě dal Ježíš všechno to nejdražší: všechna slova, *kteřá přijal od Otce, abys poznal a uvěřil, že vyšel od Otce*, a šel za tebou, aby ti byl podoben ve všem kromě hříchu. Co jiného může od tebe právem očekávat, než že jeho slova skutečně *přijmeš a budeš zachovávat*, aby byl Boží Syn v tobě oslaven.

Poznávat Otce a uvěřit jeho Synu znamená také prožívat skutečnost, že jedině On je pravý Bůh. Toto úchvatné vědomí tě uschopňuje, aby ses dokonale odvrátil ode všech falešných bohů, kteří by chtěli uchvátit místo ve tvém srdci. Který z nich tě miloval od věčnosti, který z nich ti může nabídnout věčný podíl na nekonečné plnosti života? Žádný z nich tě nemůže sytit svou přítomností, která nikdy nezevšední a nikdy se nevyčerpá. Žádný z nich

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 1,12-14

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délku sobotní cesty. A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvávali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

2. čtení - 1 Petr 4,13-16

Milovaní! Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí. Trpěli však, že je křesťanem, za to se stydět nemusí; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

Dokončení na str. 4

pro tebe nepodstoupil to, co pro tebe obětoval tvůj Pán a jeho Otec. Zatímco falešní bohové tě zotročují, ponižují a vysávají, tvůj Otec ti dává blažené vědomí nejvyšší důstojnosti, vědomí, že jsi svobodné Boží dítě, které je stvořeno a povoláno, aby žilo z Boha, v Bohu a pro Boha. Tím, že přijímáš Ježíšova slova, oslavuješ v Duchu slávy Otce i Syna a stáváš se součástí jejich slávy. Umožňuješ Synu, aby splnil Otcovu vůli a *zjevil ti jeho jméno*. Proto se Velekněz modlí i za tebe, vždyť jsi pro něho tím nejdražším.

Spoj se celým srdcem s Ježíšovou modlitbou, aby tě Otec vždy *zachoval ve svém jménu*, ve své Boží rodině, v nejdůvěrnějším vztahu Tatínka a dítěte. Pros jej, aby všechny jeho děti, které nesou jeho jméno, už nyní byly ve světě jedno, jako Oni jsou jedno.

O jedno usiluj: abys směl přebývat v domě Hospodinově po všechny dny, co budeš živ. Pán je tvé světlo, koho by ses bál?⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Flp 2,8; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 27

Pravý syn svatého Františka Blahoslavený Diego Oddi (připomínka 3. června)

Františkánské sepětí s lidem

Františkánské řády jsou známé svým sepětím a blízkostí k lidem. Společenstvím bratrů, kteří k tomu velmi přispěli, jsou žebravé řády. Většinou pěšky, se žebráckým pytlek přes rameno, šli od vesnice k vesnici, ve větru a nepohodě, aby vyžebali pro své bratry, pro chudé a postižené naturalie a almužny. Přežili až do naší doby, bratři podle vzoru sv. Felixe z Cantalice, sv. Egidia Maria od sv. Josefa, bl. Mikuláše z Gesturi. Jedním z nich je také bratr Diego Oddi. Jeho žebravé cesty nebyly v první řadě zaměřeny na získání almužny, byly více putováním, přebýváním s Pánem, aby lépe přišel k lidem a tak jim mohl zvěstovat dobrotu Boží. Protože byl stále veselý, mohl na svých cestách mnoha lidem předat přání zakladatele řádu: „Pax et bonum.“ – „Pokoj a dobro.“

Liturgická čtení -

dokončení ze str. 3

Evangelium - Jan 17,1-11a

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe dříve, než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno moje je tvoje a všechno tvoje je moje. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

Bratr Diego při svém putování lidem daleko více dával, než od nich bral. Jeho putování bylo obrazem církve putující po Boží zemi.

Z jednoduchých poměrů

Narodil se v roce 1839 ve Vallinfredě v provincii Řím, jeho rodiče ho pokřtili už v den jeho narození, dali mu jméno Giuseppe (Josef). Společně se sestrou vyrůstal ve velmi skromných poměrech, ale ve velmi zbožné rodině. Ve 12 letech přistoupil poprvé ke stolu Páně. Od tohoto okamžiku pocítil malý Giuseppe volání Boha, aby se mu jednou zasvětil v řeholním stavu.

Nejdříve obdělával s otcem pole a vykonával různé tělesné práce. Když jednou žal ječmen, slyšel stále znovu, že někdo volá jeho jméno. Nevěděl, odkud ten hlas přichází, protože nikoho neviděl. Denně se nyní vydával na cestu, aby se zúčastnil mše svaté.

Dlouhé čekání na vstup do řádu

Ve 32 letech zaklepal na bránu františkánského kláštera v Bellegra. Doba tenkrát nebyla příznivá pro život v řádu. V celé Itálii bylo mnoho klášterů a náboženských společností rozpuštěno kvůli útlaku ze strany státu. Přijímání noviců jim bylo zakázáno. Giuseppe proto ještě nemohl být definitivně přijat do řádu. Tak žil v klášterní společnosti jako kandidát. Jeho dlouho toužebně očekávané přání se splnilo 12. února 1885, kdy byl oblečen do františkánské kutny a dostal jméno „Diego“, „Didacus“, podle svatého františkána – laického bratra z Alcalá.

Celou dobu svého řádového života byl členem komunity v klášteře Ritiro, v poustevně „Sv. František“ v Bellegra, což bylo na františkánské poměry spíše výjimkou. V tomto klášteře žili bratři a novicové skromným životem podle zásad zakladatele této poustevny, svatého Tomáše z Cori.

Stále ve spojení s Bohem

Po skončení noviciátu a slavnostní profesi ho poslal kvardián na žebravou cestu. Chození z místa na místo, od domu k domu pro něho nebylo obtížné! V zimě, v létě, naboso v obnošených sandálech, procházel vesnice, samoty, místa a města diecézí Tivoli, Subiaco a Palestrina. Jeho putování po kamenitých a špinavých cestách a silnicích, jeho sbírání almužny se stalo hlásáním evangelia. Jelikož všude, kam tento bratr sv. Františka z Assisi přišel, zanechala jeho radostnost, jeho úsměvy a jeho milosrdenství stopy milujícího Boha, protože vedle všech těchto divů zůstávalo zřetelné jedno: zázrakem byl on sám, stále se modlící a usměvavý menší bratr.

Poradcem mnohým a nositelem míru

Bratr Diego byl prakticky analfabet, protože v jeho dětství nebyl čas na školní vzdělání, tvrdá práce na poli měla přednost. O to více na nás může udělat dojem, jak oduševněle mluvil. Všichni byli překvapeni slovy tohoto prostého žebravého bratra. Lidé pochopili, že tak může mluvit jenom ten, kdo má velmi intenzivní vztah k Bohu, což byl právě případ bratra Diega. Ve skutečnosti celý jeho život, každá hodina a minuta byly modlitbou. Bylo jedno, jestli byla noc nebo den, jestli pracoval nebo byl na pochodu. O něm platí, co se říkalo o sv. Františkovi – on sám se stal modlitbou. Jeho vroucí spojení s Bohem mu dalo vyzrát v moudrosti a hloubce víry.

Na svých cestách měl často mnohahodinové rozhovory se svým milovaným Pánem a jeho Matkou Marií. Někdy mu poskytl ochranu před větrem a nepříznivým počasím v noci vesnické kostely a osamělé kaple. Tam si mohl odpočinout u svého eucharistického Pána.

Proto nás nesmí udivovat, že blažený bratr byl vyhledáván lidmi z nejrůznějších stavů. Dokonce biskupové a kardinálové přicházeli k osvícenému menšímu bratru, aby od něho dostali dobrou radu.

Klástersní kronika uvádí následující událost z roku 1884: Jeden mladý muž z jeho vesnice usmrtil v hádce svého strýce. Kvardián poslal ihned bratra Diega, aby zjednal mír. Se slzami v očích řekl služebník Boží vdově po zavražděném: „Marie, ty musíš odpustit, ba ty musíš být dokonce připravena sednout si s rodinou vraha za stůl a ze stejné misky jíst polévku. Když neodpustíš ty, Bůh neodpustí tobě.“ A dopadlo to takto: Obě rodiny si podaly ruce ke smíření a lámaly u společného stolu chléb smíření.

Opravdový syn svatého Františka

Bratru Diegovi bylo jednou dopřáno, aby byl přítomen papežské audienci. Když svatý papež Pius X. zahlédl dobrotivého františkána mezi mnoha lidmi, šeptal svým průvodcům: „Ten tam je opravdový syn svatého Františka!“

Až do vysokého stáří konal bratr Diego žebravé pochůzky. Jednoho dne to byla jeho poslední. Jako pravý syn svatého Františka z Assisi očekával sestru Smrt se zpěvem. Nedělal to však opěvováním slunce, nýbrž jednou mariánskou písní, která se zpívá v jeho vlasti: „Jdu do nebe, do své vlasti, abych uviděl Marii.“ Bylo to odpoledne 3. června 1919, kdy nastoupil na poslední cestu jako služebník Boží a poutník se zpěvem a modlitbou.

Jeho hrob se stal poutním místem pro mnohé lidi

Pověst o jeho svatém životě se rozšířila už za jeho života. Hrobka tohoto prostého menšího bratra se stala poutním místem pro mnoho lidí. Chtěli se dovolávat prostřednictvím toho, který už za svého pozemského života pomohl tolika lidem. Z nebe to bude moci dělat ještě lépe!

Blahořečení

Papež Jan Pavel II. 3. října 1999 blahořečil tři františkánské bratry. Byli to dva františkáni – Mariano z Roccasale a Diego z Vallinfredy, kteří žili a působili ve stejném klášteře. Tím třetím byl kapucínský bratr Nicola z Gesturi. Byl žebravým bratrem stejně jako bratr Diego. Přípomínka bl. Diega připadá v církvi na den jeho úmrtí – 3. června.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 12/2013 přeložil -mp-

Děti a Eucharistie

Blíží se období, kdy naše děti ve farnostech poprvé přijmou svátostného Ježíše v Eucharistii. Samozřejmě po předchozí vykonané svaté zpovědi, která je též jednou ze sedmi svátostí. Ve své úvaze bych se chtěl ale zaměřit na Eucharistii, na první svátost přijímání u dětí.

Během svých studií v Rakousku jsem se ve Vidni setkal se skupinou dospělých lidí, kteří přijali Krista v Eucharistii poprvé již ve třech nebo čtyřech letech. Byli to jak řeholníci, řeholnice, tak i ženatí muži a vdané ženy. Přiznám se, že mě tato praxe překvapila, nicméně jsem se dověděl, že v jedné farnosti ve Vidni, kterou vedou eucharistiáni⁽¹⁾, se věnují dětem velmi individuálně, a protože je dobře znají, rozpoznají snadno, které dítě je připraveno na přijetí prvního svatého přijímání dřív a které musí ještě počkat. Mimo to s nimi pracují tak, že děti jsou opravdu připraveny. Jak to tedy s brzkým svatým přijímáním u dětí je? Necháme stranou praxi východní ortodoxní církve, kde křesťané přijímají od okamžiku křtu třeba už jako kojenci, a podívejme se na věc z pohledu naší „západní“ katolické církve.

Letos uplyne přesně 100 let od úmrtí papeže sv. Pia X.⁽²⁾, který právě velmi povzbuzoval, aby děti přijímaly eucharistického Krista co nejdříve. V mnoha ži-

votopisech svatých čteme záznamy, jak toužebně si přáli přijmout Krista ve Svátosti, ale bohužel bylo v té době zvykem, že děti přistupovaly k prvnímu svatému přijímání až dlouho po desátém roku života. Takovým příkladem by mohla být sv. Bernadetta Soubirousová⁽³⁾. Ano, ta svatá, která obdržela ve svých 14 letech milost osobně se setkat s Matkou Boží ve zjevení. Teprve krátce předtím přistoupila k prvnímu svatému přijímání, ačkoli – ví Bůh – mohla být pro ně zralá již dříve. Argumentem kněží a teologů tehdejší doby bylo, že k přijetí Krista ve svátosti je třeba znát katechismus a pravdy víry. Ovšem sv. Bernadetta neznala celý katechismus, a přesto se jí dostalo milosti zjevení. Papež Pius X. velmi dobře znal tuto praxi (do jisté míry způsobenou vlivem jansenismu, směru, který v rozporu s naukou církve učil, že člověk je již od narození předurčen buď ke spáse, nebo k zavržení, což u mnohých vedlo k projevům brutality – stejně budu zavržen, nebo naopak k přehnané askezi – jsem lepší, protože jsem předurčen ke spáse) z dob, kdy působil jako obyčejný farář mezi chudým a prostým lidem především v Tombolu a Salzanu. Proto 26. prosince 1905 vydává první dekret *Sacra tridentina synodus*, v kterém připomíná učení Tridentského koncilu ohledně denního přijímání Eucharistie. O pět let později, 8. srpna 1910, vydává dekret *Quam singulari* o časném prvním přijímání. Tento dekret je vlastně pojmenován podle úvodních latinských slov: „S jakou zvláštní láskou miloval Kristus...“ a v celé církvi vzbudil neobyčejný ohlas a konec konců má svou aktuálnost i dnes. Stalo se tak třináct let po smrti jiné svätice, sv. Terezie od Dítěte Ježíše⁽⁴⁾, která přistoupila k prvnímu svatému přijímání již ve čtyřech letech.

Papež Pius X. si byl vědom jedné věci. V okamžiku probuzeného rozumu, ať je to ve čtyřech, pěti nebo šesti letech, nastupuje dvojí následek: na jednu stranu vědomé milování Boha, ale na druhou stranu již vědomé hřešení. Duchovní život začíná tam, kde začíná duchovní boj. Pius X. věděl, jak mnoho je ve hře. V žádném případě nelze čekat, až začne nepřítel sklízet plody. ►

► Dnes je praxe taková, že k prvnímu svatému přijímání přistupují děti hromadně ve třetí třídě základní školy, tj. v osmi, devíti či deseti letech. Samozřejmě toto se může oblastně lišit, nicméně většinou jde o tzv. skupinové přistupování dětí k prvnímu svatému přijímání, které se začalo praktikovat zhruba v 50. letech 20. století. Dobře, stále je to lepší, než v době před dekrety sv. Pia X., ale tak jako tak lze onen posun k vyššímu věku vysledovat. Příčinou tohoto posunu mohla být pohodlnost. Na jedné straně vědomí brzkého přijímání Eucharistie, vyplývajícího z dekretů, a na straně druhé nepraktičnost v přípravě dětí. Vždyť je vždy schůdnější vzít celou třídu hromadně a např. v hodinách náboženství děti na svatě přijímání připravit. A potom je tu žárlivost rodičů: mnozí se cítili dotčeni, jak to, že jejich dítě přistoupilo k prvnímu svatému přijímání později než jiné. Přípravou celé třídy se této závislosti můžeme zbavit. Ale podle názoru mnoha kněží se tím mohou způsobit nenapravitelné škody. Když si uvědomíme, proti komu bojujeme – tělo, svět, ďábel – je nám Eucharistie a předchází svatá zpověď tou neúčinnější zbraní. Pak není v pořádku tento prostředek našim dětem upírat. Vždyť kdy nejvíce potřebují tuto „ochranu“, než právě v době, kdy začínají chodit do školy a mohou se setkat s nevěřícími, mnohdy i agresivními spolužáky či na mnohých státních školách se škodlivým myšlenkovým proudem, který někteří „pokrokoví“ učitelé zastávají např. v oblasti sexuální výchovy a etiky. Ovšem vyžaduje to opravdu individuální práci kněží se svěřenými farníky a spolupráci rodičů se svými kněžími. To bych

chtěl zdůraznit. Jelikož, jak se Pius X. v *Quam singulari* zmiňuje, zodpovědnost za dítě má v první řadě rodič, samozřejmě s pomocí kmotra, ale kněz musí být ten, který na základě pozorování dítěte vysvětlí rodiči, co je v duchovním životě konkrétně vhodné a co nikoli. Rodiče pak s knězem konzultují svá rozhodnutí ohledně duchovního vývoje svého dítěte. V dnešní době různých společenství,

„Nechte malíčkových přícházet ke mně a nebraňte jim, neboť jim patří nebeské království.“ (Mk 10,14)

ať už ministrantských, nebo dětských, mládežnických atd., má kněz ve farnosti výborný nástroj k tomu, aby své farníky – pokud je farnost větší a nestačí osobní kontakt při jiných příležitostech – lépe poznal. Pak chybí takový kněz, který se těmito společenstvími osobně nevěnuje. Netvrdím, že je to lék na odliv věřících z kostelů, ale rozhodně je to příležitost, jak se pokusit tomuto odlivu zabránit. Znáám případ ministranta, který by ve svých skoro devíti letech byl zralý přistoupit ke svatě zpovědi a k prvnímu svatému přijímání, ale protože se ten rok žádné hromadné ve farnosti nekoná, musí počkat na rok následující. Jaká škoda! Žel, rodiče nejsou knězem dobře poučeni o důležitosti těchto dvou svátostí, ačkoli oba je často přijímají.

Na závěr úvahy zmíním ještě několik myšlenek ze jmenovaného důležitého dokumentu *Quam singulari*. Co je v něm nejdůležitější? Jako motto si bere větu z Markova evangelia: „Nechte ma-

ličkých přícházet ke mně a nebraňte jim, neboť jim patří nebeské království.“ (Mk 10,14) Odvolává se na příkaz zmiňovaný v jednom kánonu Lateránského koncilu z roku 1215, který nařizuje přijmout Nejsvětější Eucharistii alespoň jednou v roce všem, kteří již „užívají rozumu“, čímž se prakticky odstranila praxe prvních křesťanů, která se v té době sice již neprotikovala, přesto zůstávala platná, kdy se podávaly zbytky eucharistického chleba i malým dětem. Jenže nastal problém, jak určit, kdy již dítě – člověk – „užívá rozumu“? Mnozí se domnívali, že to znamená, že člověk musí již plně vlastnit schopnosti rozumu, mít všechny znalosti získané studiem katechismu a znát z paměti všechny pravdy víry. Mnohde to vedlo i do extrému, když kněží odmítali umírajícímu staršímu dítěti udělit svátost zpovědi, svátost pomazání nemocných a podat Eucharistii jako posilu na poslední cestu. Papež Pius X. byl ale jiného názoru. Po poradě s mnoha teology své doby vyjmenoval jednoduché zásady: 1. umět rozlišovat dobré a zlé a 2. umět rozlišovat eucharistický chléb od obyčejného chleba k jídlu. To je všechno! Přijímající vůbec nemusí být teologem nebo znát z paměti celý katechismus, aby mohl přistoupit k svatému přijímání.

Je zajímavé, že tento dokument nebyl dlouhou dobu přeložen do národních jazyků, a tak zůstal mnoha kněžím neznámý. A to možná až do dnešní doby. A přitom z něj vyplývají důležité úkoly pro duchovní rozvoj dětí a tím i ostatních farníků, neboť nejde jen o pouhou přípravu na první svatě přijímání, ale o mnohem více: věnovat duchovní péči, výchovu a vzdělání dětem od nejtělejšího věku, a tím děti doprovázet na cestě postupného poznávání Ježíše Krista, oživovat v nich radostnou zkušenost s křesťanským životem, aby v nich byla vzbuzena osobní touha po přijetí eucharistického Krista, což je vrcholným momentem setkání s Kristem, vrcholem a pramenem křesťanského života.

(1) Brückengasse 5, 1060 – Wien.

(2) Vlastním jménem Giuseppe Melchiorre Sarto (2. 6. 1835 – 20. 8. 1914), papežem od 4. 8. 1903 do své smrti.

(3) 17. 2. 1844 – 16. 4. 1879.

(4) 2. 1. 1873 – 30. 9. 1897.

Výročí fatimského zjevení

Slavnostem ke cti Panny Marie Fatimské v místech, kde se před 97 lety ukázala, předsedal letos latinský patriarcha Jeruzaléma Fouad Twal. Do Fatimy se sjelo mnoho poutníků, 35 000 jich vykonalo pěší pouť. Nejpočetněji byli zastoupeni Portugalci, Italové, Němci a Poláci. Jak řekl jeruzalémský patriarcha novinářům, předkládá

Matce Boží ve Fatimě prosby jejích dětí z celého světa a zejména z Blízkého východu. „Prosím ji především za křesťany a všechny další obyvatele její vlasti, Svaté země,“ řekl arcibiskup Twal. Zdůraznil, že se modlí za křesťany, židy i muslimy.

Česká sekce Rádia Vatikán

Modlitba jako povinnost (1)

Co je to povinnost? Je to něco, co je nám přikázáno udělat; jde tedy o Boží zákon něco prikazující, ne zakazující, případně o něco, co nám legitimní lidská autorita ukládá.

Jde tu o objektivní závazek něco konat; nejde tu o zkreslené pojetí povinnosti jako něčeho, co nás sice netěší, ale kde není zbylí. Tak modlitba může přinášet útěchu, radost, osvícení, ale přesto je v určité míře povinností. Jak ovšem někdo tuto povinnost bere vážně a plní ji, pozná se v čase neútěchy. Podobně matka má povinnost např. připravovat stravu svým malým dětem, ať ji to těší či netěší.

Ctnost nábožnosti

Ctnost spravedlnosti dává každému, co mu po právu náleží, dává mu tedy to, čím jsme mu povinováni. To se týká i Boha, kterému máme dávat, co mu náleží. Proto sv. Tomáš Akvinský pojednává o ctnosti nábožnosti (religio) v rámci pojednání o spravedlnosti. Třeba ovšem poznamenat, že Bohu nemůžeme dát tolik, kolik mu náleží. Od Boha jsme obdrželi své bytí. On nás v něm udržuje, vykoupil nás, když jsme propadli jeho hněvu, a dává nám přirozené i nadpřirozené dary. Člověk jako konečná bytost nemůže, jak by si přesně žádala spravedlnost, odpovídat na nekonečnou Boží lásku. Může tedy být vůči Bohu spravedlivý jen úměrně svým (i darovaným) silám. Proto Bůh přikazuje, abychom ho milovali z celé své síly (Dt 6,5; Mt 22,37–38).

Nábožnost je ctnost, která řídí poměr člověka k Bohu. Vede nás k tomu, abychom vzdávali Bohu náležitou poctu, vnitřní i vnější. Vychází z poznání naší naprosté závislosti na Bohu, z poznání a uznání našich hříchů a poznání potřeby Boží milosti, abychom mohli dosáhnout cíle, který nám Bůh stanovil. Nábožnost vychází z lásky k Bohu. K nábožnosti náleží pak zbožnost (devotio), kterou se člověk svou vůlí poddává Bohu, aby mu ochotně sloužil. Vede ho k tomu především rozjímavá modlitba. Sv. Tomáš Akvinský v souvislosti s nábožností pojednává i o dalších jejích úkonech (STh II-II, q. 82–91): o modlitbě, klanění, přinášení obětí, dávání desátku, skládání slibu, přísaze, chválení Boha.

Za své hříchy si zasluhujeme tresty, a tak je třeba smíru s Bohem. K tomu můžeme přinášet oběti vlastní a zejména ve spojení s Kristovou obětí na kříži zpřítomňované v oběti mše svaté, která jediná má nekonečnou cenu. Mše svatá je nejdokonalejší bohooctou, protože se v ní obětuje Ježíš Kristus, Boží Syn. S jeho obětí se při mši svaté sjednocujeme a tak máme na ni účast. Jak učí tridentický sněm, je mše svatá obětí chvály, díků, smíru a prosby.

Dále se budeme zabývat modlitbou, ke které připočteme klanění a chválení Boha.

Ve Starém zákoně kromě jiného čteme o modlitbě Abraháma, Mojžíše, Samuela, Davida, Šalomouna, Jeremiáše, Daniela a dalších. Žalm 32,6 vyzývá: „Proto ať se každý věrný k tobě modlí v čas, kdy lze tě ještě nalézt.“ Evangelia píší na více místech o modlitbě Ježíše. Rovněž Skutky apoštolů podávají svědectví o modlitbách. Ježíš přikazuje dokonce modlitbu za nepřátele a pronásledovatele (Mt 5,44), vyžaduje modlitbu nevydávat na odív a nechlubit se jí (Mt 6,6) a poukazuje na potřebu správného úmyslu při ní, když zmiňuje neúčinnost množství slov (Mt 6,7). Svě učedníky naučil modlitbu Otče náš a řekl: „Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení.“ (Mt 26,41) Ježíš vypráví podobenství o nespravedlivém soudci (Lk 18,1–8), aby ukázal, „že je zapotřebí se vždycky modlit a neustávat“. Sv. Pavel vyzývá k vytrvalé modlitbě (Řím 12,12; 1 Sol 5,17) a prosí věřící o modlitbu za sebe (Ef 6,18; 1 Sol 5,25).

Modlitba je povinností, protože to vyžaduje spravedlnost vůči Bohu, abychom mu alespoň částečně prokázali úctu, kterou zasluhuje. Jiným důvodem pro povinnost modlitby je naše závislost na Bohu, přičemž našeho posledního cíle, totiž věčné blaženosti v něm, nemůžeme dosáhnout vlastními silami.

Dogmatická konstituce I. vatikánského sněmu *Dei Filius* (can. I 5) stanovuje: Kdo „by popíral, že svět není k slávě Boží stvořen, buď proklet!“ Bůh stvořil svět „nikoliv, aby zvýšil svou blaženost nebo jí nabyt, nýbrž aby projevil svou dokonalost skrze dobra tvorům udílená“ (*Dei Filius*, kap. 1). Tohoto cíle Boží stvoření vždy

dosahuje; dokonce trest hříšníků zvěstuje Boží spravedlnost. V Přísloví 16,4 stojí: „Hospodin všecko učinil pro sebe samého; i bezbožného ke dni zlému.“ A přece jiným způsobem se Boží sláva zjevuje tím, že my sami chceme, aby celý náš život zjevoval lásku Boží a jeho slávu, když sami chceme být mu dobrovolně oddáni, když jemu dáváme přednost před sebou. I nerozumové tvorstvo svým bytím (velmi nedokonale) ukazuje Boží dokonalost, jak čteme v Žalmu 19,2: „Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou.“ Člověk byl stvořen, aby oslavoval Boha, aby rozmnožoval Boží slávu. Můžeme ji chápat jako vyzářování Boha navenek, jež ukazuje Boží dobrotivost a další jeho vlastnosti. Věcně je ovšem Boží sláva totožná s Bohem. Bůh je Stvořitelem a Pánem člověka. Proto člověk na rozdíl od nerozumového tvorstva má Boží slávu ukazovat nejen svým bytím, ale i svými svobodnými činy.

Klanění

Musíme uznat, že Bůh je našim Stvořitelem a Pánem. Nejen, že nás uvedl v bytí, ale naše bytí také zachovává. Nabízí nám a dává nám nadpřirozené dary a pozvedá tak náš přirozený život na vyšší úroveň. Z toho vyplývá, jak se máme vůči Bohu chovat. Aktivním projevem takového uznání jsou klanění se Bohu, jeho chvála a děkování mu.

Klanět se Bohu znamená uznat, že jsme na něm zcela závislí, že ze sebe nejsme nic, že on je našim Pánem, a přijmout to. Předpokladem pro klanění se Bohu je pravdivé poznání sama sebe, přijetí tohoto poznání, a tedy pokora. Opravdu klanět se Bohu předpokládá nebýt zaujat sebou nebo něčím stvořeným a tak být rozdělen. Znamená chtít náležet Bohu, být jeho, toužit po tom, aby on ve mně vládl, chtít mu patřit celý bez jakékoliv výhrady, dát mu k dispozici vše, co jsem a co mám, být mu oddán a dát mu svůj život se všemi jeho osudy, své síly i vnější statky, své myšlení i citění, svůj čas a věčnost, aby on ve mně, se mnou a skrze mne činil, co chce. A tak nutno si říci: Buď vůle tvá. To ne však jako rezignaci před nevyhnutelným, ale jako

► odevzdání své svobody Bohu v důvěře v moudré Boží vedení. Klanění se Bohu implikuje opuštění zajištěnosti (myslíme si, že nebude hůře než jistá mez) do nezajištěnosti v důvěře v něho.

Dokázat se klanět Bohu je darem jeho milosti. Bohu se klaníme v duchu s vnitřní zbožností a – jsouce i tělesné přirozenosti – vyjadřujeme tento svůj postoj také vnějšími gesty, jako je pokorné sklonění se před Bohem. „Vnější klanění se děje pro vnitřní, aby totiž známkami pokorenosti, které projevujeme tělem, povzbudil se náš cit k podrobení Bohu; protože je nám přirozené, abychom postupovali přes smyslová k rozumovým.“ (STh II-II, q. 84, a. 2 co.)

Žalmy vyzývají ke klanění se Bohu (29,2; 66,4; 99,5). Klaníme se pouze Bohu. Klanět se něčemu jinému, než je Bůh, (Ex 20,3-5), je hřích modloslužby zakázaný již v Desateru (Dt 5,9). Ježíš, když byl pokoušen ďáblem, říká: „Pánu, Bohu svému, se budeš klanět a jemu jedinému sloužit.“ (Lk 4,8) Klanění se Bohu také zmiňuje na více místech kniha Zjevení (4,10; 5,14; 7,11; 11,16; 19,4).

Chvála

Když vidíme Boží velikost, další jeho vlastnosti i jeho skutky, radujeme se z toho a prokazujeme Bohu chválu. Chvála Boha je navenek projevený úkon oslavy Boží pro jeho vznešenost a dobrotu. Bůh zasluhuje být chválen, má nejkrásnější vlastnosti ve vrcholné míře. Poznání Boha i poznání jeho tvorů, pokud je uvažujeme ve vztahu k němu, nás naplňuje úžasem, obdivem, radostí a krásou. Ponořením se do tajemství Božích a uvažováním jeho díla poznáváme ve víře Boží velikost přesahující naši přirozenost a tímto větším poznáním se disponujeme k jeho větší chvále, která vyvěrá z lásky k němu a vyjadřuje ji. Víme přitom, že Bůh naši chválu nepotřebuje, neboť vůbec nepotřebuje tvory.

Písmo svaté nás na mnoha místech vybízí ke vzdávání chvály Bohu a uvádí příklady modlitby chvály. Žalmista praví (86,12): „Celým srdcem, Panovníku, Bože můj, ti budu vzdávat chválu, tvoje jméno věčně oslavovat.“ A na jiném místě: „Chvalte Hospodinovo jméno, chvalte je, Hospodinovi služebníci.“ (Ž 135,1)

Chvála Boha je naší odpovědí na jeho velikost a jeho skutky. Je uznáním a radostí nad tím, že Bůh je takový, jaký je, že dobře činí a činil, je jeho obdivem. Písmo svaté používá výrazu „oběť chvály“ (Ž 56,13; Žid 13,15) a vyjadřuje tím, že naši chválu odevzdáváme Bohu.

Chválíme Boha nejen svým duchem, ale mnohdy i svými slovy, abychom svým cit roznítli k Bohu, a jsme-li ve společenství, také proto, aby cit jiných byl povznášen k Bohu. Stejně tak můžeme chválit Boha zpěvem (Ž 117,1; 150,5; Ef 5,19), případně za použití hudebních nástrojů, pokud nás přivádějí k Bohu a nepoutají nás. Boha máme chválit nejen za to, že se ukázala Boží dobrota na nás, ale za to, že on sám je dobrý a veliký. Chválení Boha se liší od chválení lidí, kteří nás svými dobrými činy zaujmou a které někdy chválíme, abychom jim řekli, že máme o nich dobré mínění, a povzbudili je v pokračování nějaké činnosti. Chválu Boha znehodnocuje, jestliže přitom hledáme vnitřní prožitky či ztotožnění se se společenstvím, ve kterém se modlíme.

(Pokračování)

Nepřítomnost rodiny oslabuje samotný chod dějin

Tématem letošního Mezinárodního dne rodiny (15. května) je sociální integritace a mezigenerační solidarita. Svátek rodiny ustavilo Valné shromáždění OSN před dvěma desetiletími a právě u příležitosti tohoto výročí na půdě OSN vystoupil předseda Papežské rady pro rodinu, arcibiskup Vincenzo Paglia:

„Myslím, že je nevyhnutelně nutné opětovně posílit mezigenerační pouta. Dnes se kupříkladu často mluví o tom, že se vytrácí otcovská role. Mnozí otcové zanedbávají povinnost výchovy svých dětí. Když totiž někdo dítěti řekne: Jsem tvůj bratr, asi nepochopil otcovskou zodpovědnost. Je tudíž naléhavé, aby církve znovu objevila tuto mezigenerační perspektivu a aby pak působila jako kvas ve společnosti.“

Kromě italského arcibiskupa v newyorském sídle OSN promluvili argentinský rabín Abraham Skorka a katarský vyslanec při OSN, muslim Nassir Ab-

dulazis al Naser. Mons. Paglia citoval z ustavující rezoluce Mezinárodního dne rodiny, která rodinu definuje jako základní jednotku společnosti.

„Rodina předchází sociální organizaci, a musí tudíž společenské uspořádání inspirovat. Velmi mne těší, že OSN chce prostřednictvím Mezinárodního dne rodiny tlačit vlády jednotlivých států k tomu, aby rodinu stavěly do středu své politiky. Nepřítomnost rodiny totiž oslabuje samotný chod dějin. Svátý stolec si je vědom naléhavosti tohoto problému a chce poukázat na rodinu jako na nejdůležitější společenský zdroj. Mínil tím většinu rodin, tvořených otci, matkami, dětmi, prarodiči a vnuky, dívky kterým se rozvíjí lidský rozměr naší společnosti.“

Rodině se budou věnovat příští dvě vatikánská synodální shromáždění a také Světové setkání rodin, které bude v září budoucího roku hostit filadelfská

arcidiecéze. Z dosavadních osmi obdobných setkání jich pět zažilo přítomnost papežů Jana Pavla II. a Benedikta XVI. Papež František dosud svou účast ve Filadelfii nepotvrdil, avšak zajisté souzní s mottem setkání, které zní *Love is our mission: the family fully alive* – Láska je naše poslání, rodina žije naplno.

„Dnešní evropská tendence vytvářet společnost bez rodiny, tedy prosazovat rodinu s jedním rodičem, svědčí o tom, že jsme zanedbali vztahy k druhým lidem. Jsou pro nás příliš namáhavé a považujeme za nesnesitelné, že bychom se měli celoživotně přivázat k jednomu člověku. Znamená to, že konečnou hodnotou je pouze naše »já«, což je zřejmá cesta, jak zevnitř zničit lidskou socializaci a vůbec život společnosti,“ uzavřel předseda Papežské rady pro rodinu na okraj Mezinárodního dne rodin.

Podle www.radiovaticana.cz

Papež k seminaristům a kněžím postgraduálního studia

Dne 12. května se papež František setkal se studenty římských papežských kolejí. Audienční aula Pavla VI. byla zaplněna několika tisíci seminaristy a kněžími postgraduálního studia, když jim papež František odpovídal na jejich otázky.

První otázka se týkala akademické formace, na kterou jsou posíláni do Říma kněží z různých místních církví, a jejího vyváženého spojení s formací kněžskou na rovině osobní i komunitní. „Existuje zde určité nebezpečí akademismu,“ řekl papež. „A upadne-li někdo do tohoto nebezpečí akademismu, vrátí se nikoli jako otec ten a ten, ale jako doktor. A to je nebezpečné. Existují čtyři pilíře kněžské formace, jak už jsem řekl mnohokrát a možná, že už jste to slyšeli. Těmi pilíři je formace duchovní, akademická, komunitní a apoštolská.“ Jejich vzájemné propojení, pokračoval papež, je zcela nezbytné: „Pokud se hledí jenom na akademickou stránku, je tu riziko sklouznutí do ideologie, což působí chřadnutí. Chřadne také koncepce církve. Pro pochopení církve je třeba ji chápat studiem, ale také modlitbou, komunitním a apoštolským životem. Sklouzneme-li do ideologie, trpíme makrocefalií a půjdeme cestou nekřesťanské hermeneutiky, hermeneutiky ideologické církve. A to je zlé, to je nemoc.“ Církevní hermeneutika, řekl dále Petrův nástupce, je ta, kterou nám podává sama církev. Církev je třeba chápat očima křesťana, myslí a srdcem křesťana, chápat církev křesťanským jednáním. Jinak je církev nepochopitelná anebo je pochopena špatně. Druhá otázka se týkala komunitního života v semináři a papež s úsměvem poznamenal: „Komunitní život není ráj, přinejmenším očištěc. Ne, není to ráj. Jeden jezuitský světec řekl, že největším pokáním pro něho byl komunitní život.“ Je pár věcí, které nám v komunitním životě pomáhají, řekl dále papež. Nikdy nemluvit špatně o druhých. Mám-li něco proti někomu, řeknu to zpřímá: „Povídá se, že klevety jsou ženská záležitost, ale je také mužská, i naše. My to také dost umíme. A to komunitě škodí. Potom je zapotře-

bí naslouchat různým názorům a diskutovat o nich, ale správně, tedy hledáním pravdy a jednoty, to pomáhá komunitě.“

Čtvrtá otázka se týkala vnitřní bdělosti, které papež věnoval poměrně velkou pozornost: „Bdělost je křesťanský postoj. Bdít nad sebou samým, nad tím, co se děje v mém srdci. Protože kde je moje srdce, tam je můj poklad. Co se v něm děje? Východní otcové říkají, že je třeba dobře znát, zda je moje srdce rozbouřené nebo zklidněné. Je-li rozbouřené, nelze vidět, co v něm je. Jako v moři nejsou vidět ryby, je-li rozbouřeno. A když je rozbouřeno, radí rušit otcové, je třeba se skrýt pod plášť Matky Boží. Nejprve je třeba jít tam a čekat, až přijde trochu klidu. V modlitbě se svěřit Matce Boží. Někdo řekne, že dnes máme psychiatrii a psychologii, že by bylo lépe hledat pomoc u nich. Neodmítám to, ale především je třeba jít k Matce, protože když kněz zapomene na Matku, zvláště ve chvílích bouří, něco mu chybí. Je z něho sirotek, který zapomněl na svoji matku. V obtížných chvílích jde dítě vždycky za svojí matkou. A my jsme v duchovním životě děti. Na to nikdy nezapomínejme!“

Pátá otázka se týkala toho, jaký je ideál pastýře, k čemuž papež František mimo jiné poznamenal: „Zbrání pastýře musí být pokora. Být stále pokorný a sloužit... Boží lid ti odpustí mnoho věcí, odpustí ti uklouznutí na citovém poli. Odpustí ti,

když ujedeš v pití vína. Ale neodpustí ti přilnutí k penězům a samolibost, protože ješitný pastýř nejedná dobře s lidmi. Tedy peníze, samolibost a pýcha. Tyto tři schůdky vedou ke všem hříchům. Boží lid chápe naše slabosti a odpouští je, ale lpění na penězích a špatné zacházení s lidmi pastýřům neodpouští. A s těmito defekty musíme bojovat, abychom je neměli.“

Poslední otázku položil polský kněz a týkala se „mystiky setkávání“: „Setkání, schopnost se setkat. Schopnost vnímat a naslouchat druhým. Schopnost společně hledat cestu, metodu atd. A znamená to také neděsit se, neděsit se věci. Dobrý pastýř se nesmí děsit. Může snad pocítovat bázeň, ale nikdy se nesmí děsit. Ví, že mu pomáhá Pán. To je setkání s lidmi, kterým pastoračně sloužíš. A pak je tu také setkání s biskupem. Důležité je však také, aby se biskup nechal navštívit... Především vám však chci říci, že je důležité setkávání mezi vámi kněžími. Kněžské přátelství. Ne všichni mohou být důvěrní přátelé. Ale kněžské přátelství je krásné. Je krásné, když se kněží znají jako bratři a mluví spolu o problémech, radostech, očekávaních apod. O to usilujte, protože to je důležité. Být přáteli v kněžském životě hodně pomáhá. Žít duchovním životem, apoštolským životem, komunitním i intelektuálním životem v kněžském přátelství. Přeji vám, abyste byli přáteli s těmi, které vám Pán pošle. To vám přeji v životě: kněžské přátelství, které je silou vytrvalosti, apoštolskou radost, odvahu a také smysl pro humor. Aspoň tak si to myslím.“

*Milan Glaser, Česká sekce Rádia Vatikán
(redakčně kráceno)*

Černá mše na Harvardu odvolána

Více než 60 000 podpisů se připojilo pod petici proti tzv. černé mši, kterou měli 12. května předvést satanisti pozvaní skupinou studentů Harvardské univerzity. Vzhledem k mnoha protestům nejen ze Spojených států, ale také z mnoha dalších zemí harvardský kulturologický klub ohlášenou akci na poslední chvíli odvolal. Prezident této prestižní univerzity Drew Faus označil akci za urážlivou vůči katolíkům.

Dokonce se osobně zúčastnil adorace Nejsvětější svátosti a procesí, které se konalo v harvardské akademické farnosti sv. Pavla jako zadostiučinění za rouhání. Podobné modlitby proběhly také na mnoha dalších místech ve Spojených státech i v jiných zemích, například na Filipínách nebo v italském benediktinském klášteře v Nursii.

Česká sekce Rádia Vatikán

Mimořádně aktuální ohlédnutí za poslední zhruba

stovkou let života katolické církve v naší vlasti, ale také hluboké svědectví o jednom lidském osudu – neprávem pozapomenutém, který tajemně prolul s klopnotnou poutí českého národa posledním stoletím (až do současnosti), již brzy najdeme v obsáhlé knižní monografii věnované české mystičce Anně Bohuslavě Tomanové (1907–1957): kniha vyjde na konci června 2014.

* * *

Anička Tomanová, žijící na východě Čech, zůstala od dětství upoutána na lůžko. Tuto obrovskou životní zkoušku přetavila v ctnostný příklad lásky, trpělivosti,

ti, pokory, poslušnosti, prosté moudrosti a statečnosti, kterým posilovala velké množství přátel, kteří ji za života navštěvovali. Z řady svědectví těchto pamětníků plasticky vystupuje postava prosté a do Boží vůle odevzdané dívky a ženy z vesničky Pastviny na česko-kladském pomezí. Knihu *Chudobka z Orlických hor* vydává nakladatelství *Flétna* – příhodně sídlící pod Orlickými horami. Autorů knihy je více, převládají však statě osobně nadiktované Aničkou Tomanovou, která sama neovládala četbu ani písmo! Jde o poprvé takto obsáhle publikovaný autentický vhled do jejího světa. Představuje niterné spojení s Bohem, které pro ni bylo čímisi běžným, jako je pro nás běžné jídlo nebo komunikace s nejbližšími. Zároveň sledujeme myšlenkový svět člověka, který se narodil do obyčejné rodiny v chudém horském kraji, bez ambicí k vysokoškolskému vzdělání či jiné společenské angažovanosti, jež jsou přece jen více „na očích“, a tudíž občas i lidmi doceněny. Aniččin svět akcentuje především věrnost v oběti. Věrnost Kristu i místu v životě. Anička přijí-

Anička Tomanová

la své místo v opuštěnosti na lůžku a Pán Ježíš ji za to postupně odměňoval. Z pohledu současného „světa“ šlo o odměnu nepochopitelnou, jako by utrpení korunované Kristovými ranami (stigmaty) mohlo být odměnou...

* * *

Jako tomu bývá u podobných postav – v souvislosti s Annou Bohuslavou Tomanovou zmiňme například bavorskou mystičku Terezii Neumannovou z Konnersreuthu –, Aniččin příklad i četná svědectví o vyřešení mnoha životních problémů celé řady lidí (včetně uzdrave-

ni) plynule přešly z období jejího fyzického života do fáze, kdy její tělo klidně odpočívá v rodinném hrobu na hřbitově nedaleko Pastvinské přehrady vedle kostela Nejsvětější Trojice v Klášterci nad Orlicí. Její hrob se stal vyhledávaným místem. Putují k němu mnozí. A prosí o přímlyvu. Četná svědectví dokládají, že „Chudobka“ Anička skutečně pomáhá... Není tak těžké věřit, že její

duše po pozemských útrapách statečně došla nebeské blaženosti, kdy nám „ještě“ putujícím pomáhá zprostředkovat potřebné Boží milosti.

* * *

Mohli bychom se tázat, proč není Anička Tomanová obsáhleji přítomna v povědomí českých katolíků. Zároveň stěží popřeme, že odstup pár desetiletí od její

Anička Tomanová, žijící na východě Čech, zůstala od dětství upoutána na lůžko. Tuto obrovskou životní zkoušku přetavila v ctnostný příklad lásky, trpělivosti, pokory, poslušnosti, prosté moudrosti a statečnosti, kterým posilovala velké množství přátel, kteří ji za života navštěvovali.

smrti třibí pevnost či pomíjivost osobní úcty řady věřících, která okolo „Chudobky“, jež posledních deset let prožila po boku svého bratra, kněze Bernarda

Tomana, na faře v Dubenci u Jaroměře, postupně vyrůstá. V červnu 2012 vzniklo v Klášterci nad Orlicí *Sdružení Anny Bohuslavky Tomanové*. Navázalo na mnohaletou sběratelskou práci očitých svědků a převzalo dosti obsáhlý materiál, který dále rozšiřuje. Přibývá tak nitek, spojujících se u této novodobé české mystičky, které jsou zároveň připraveny sloužit v případě zahájení jejího beatifikačního procesu. V roce 2012 sídelní královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál potvrdil, že má v úmyslu tento proces v blíže neurčené budoucnosti zahájit.

Nemocná Anička Tomanová totiž svou průzračnou jednoduchostí připomíná prosté pasáčky z Fatimy. Kdo by očekával, že zrovna je (místo vzdělaných teologů) Pán Bůh vybere pro své plány s lidstvem? Mezi českými světcí nacházíme úžasné postavy: kněze, nositele víry okolním národům, nekompromisní bojovníky s pohanstvím, příslušníky elity národa, statečné kněze nebo odvážné ochránkyně trpících. Tento výčet českých svatých by velmi dobře doplnila právě Anička. V televizním dokumentu o Aničce Tomanové z roku 2003 zdůraznil kardinál Vlk, že blahorečení člověka invalidního by přiblížilo církev lidem hendikepovaným, přičemž nejde jen o roli nové přímlyvkyně, ale také o silný příklad, vzor, inspiraci a povzbuzení pro všechny lidi, kteří jsou nemocí odsunuti na okraj společnosti.

* * *

Věci „mezi nebem a zemí“, které se okolo Aničky odehrávaly za jejího života i po její smrti, oslovují nejen věřící katolíky. Před časem rozvířila povědomí české veřejnosti zpráva o údajném uložení ostatků sv. Anežky České v pražském kostele sv. Haštala, jak je ve své vizi popsala Anička Tomanová. Ostatky nalezeny nebyly. Znamená to snad, že Anička neměla pravdu? Koho vysvětlení nejen této logické otázky zajímá, ten se již brzy dozví více v nové knižní monografii, pečlivě opatřené řadou poznámek. Na knižních pultech bychom ji při rozsahu přes 400 stran křídového papíru, včetně mnoha autentických fotografií, měli najít od konce června.

Propagandou proti církvi (6)

Katolicismus = zaostalost + náказа

V propagandistických kampaních 19. století zaměřených na katolíky se jako bumerang vracel motiv „katolického zpátečnictví“. Při té příležitosti se autoři odvolávali na tradiční předreformační obraz řeholníků v antikatoické propagandě, líčených jako lenoši a darmožrouti, kteří jsou překážkou na cestě civilizačního rozvoje země. V říjnu roku 1850 přesvědčovalo jedno z liberálních periodik vycházejících v Piemontu (severní Itálie), že rozhodně zaslouží všestrannou podporu zrušení všech katolických klášterů státem, neboť v případě uskutečnění této akce „bychom měli více matek, a tedy i více synů k obraně vlasti; měli bychom více rukou do práce na venkově, a proto také více obilí, a konečně – měli bychom méně kněží“.

Protikatolická politika byla tedy „prodávána“ jako univerzální lék na problémy demografické, problémy se zabezpečením potravin, a navíc jako činitel výrazně zajišťující obrannou politiku státu. Roku 1855 během debat v parlamentě na téma práva zrušit kláštery předseda vlády Piemontu Emilio Cavour zcela vážně prokazoval s odvoláním na příklady Švýcarska a Porýní, že je možné vypracovat „matematickou formuli“, která přesně doloží tvrzení, že hospodářský růst je v opačném poměru k počtu řeholníků v určité zemi.

O několik desítek let později, roku 1887, jeden německý pastor (Gerhard Uhlhorn) přesvědčoval naprosto vážně svoje čtenáře, že „ohromný rozvoj průmyslový v této době by nebyl možný bez reformace. (...) Dá se říci, že stroj má v sobě něco z protestantismu.“

Věc byla docela prostá: čím méně katolíků, a zvláště katolických řeholníků (řeholnic), tím rychleji bude vzrůstat zámožnost obyvatelstva, tím víc bude parních strojů. A nejenom zámožnost občanů měla růst po zrušení řádů. Zabezpečovalo to také, podle mínění antikatoických propagandistů, zlepšení zdravotního stavu společnosti. Když v roce 1854 došlo v Janově k propuknutí epidemie cholery, italský liberální tisk neměl nejmenší pochyby, že na vině je zastaralá, příliš těsná zástavba města (zvláště tzv. čtvrti chudo-

by). Tu natěsnanost – přesvědčovali – zavinila katolická církev, a to konkrétně řeholní domy, kterých je přespříliš a zabírají ty nejlepší parcely ve městě. Jak se tedy má bojovat proti epidemii? Stačí zlikvidovat církevní řády, a tak se v budoucnosti uchránit před nákazou.

Podobné souvislosti mezi epidemiologickým nebezpečím a katolicismem si povšiml o několik let dříve Rudolf Virchow. Tento biolog – jeden z nejproslulejších (nejenom německých) fyziologů, který byl politicky spojen s tzv. pokrokovými liberály – byl členem komise vyslané vládou v Berlíně do Slezska. Tato provincie (tehdy náležející pruskému státu) byla kromě zemi pruského záboru a Porýní nejkatoličtější pruskou provincií. V roce 1848 ji postihla epidemie cholery. Virchow ve své zprávě předložené pruské vládě tvrdil, že hlavní příčinou rozšíření epidemie byly strašlivé hygienické podmínky trvající tehdy ve Slezsku, které zavinila všeobecně nízká úroveň kultury, v jaké žilo obyvatelstvo té provincie. To však, že obyvatelé té provincie – psal Virchow – „jsou líní, špinaví, podlézaví a naplnění nepřekonatelným odporem k jakémukoliv duchovnímu a tělesnému úsilí“, bylo výsledkem destruktivního vlivu katolického duchovenstva. Zá-

věr, ke kterému Virchow došel, byl rovněž charakteristický pro způsob myšlení liberálně-protestantských předchůdců kulturkampfu: „Národ, který je fyzicky a duševně slabý, potřebuje vládu, která by o něj jistým způsobem pečovala.“

Scéna antikatoické propagandy 19. století se postarala o svérázné „zvědečnění“ vlastního odkazu. Za takových okolností způsobila opravdové pozdvižení teze již zmíněného Maxe Webera o úzké souvislosti mezi rozvojem kapitalistického hospodářství a protestantismem. To byla hlavní myšlenka jeho vyhlášené knihy *Protestantská etika a duch kapitalismu*, která spatřila světlo světa koncem 19. století. K této tezi náleželo doplňující konstatování, že tam, kde dominuje katolicismus, panuje chudoba a zaostalost.

Generace historiků vyjasňovaly nepřesnosti a omyly weberovské teorie, poukazuje například na počátky bankovníctví ve středověké katolické Evropě (Lombardánie, templáři) a rozvoj měst v tehdejší době (Hanza, Holandsko). Chtěl bych zde jenom zdůraznit, že Max Weber nebyl prvním, kdo hlásal takové teze. Německý učenec uzavíral celý houf badatelů, kteří o katolicismu smýšleli podobně a neskrývali svoje liberální sympatie.

V roce 1875 vyšla v Belgii kniha liberálního ekonoma z Lovaně, Emila Laveleye, s názvem *Budoucnost katolických* ▶

Prorocké varování Vladimíra Solovjova

Meditace, kterou přednesl kardinál Giacomo Biffi při duchovních cvičeních pro římskou kurii a papeže Benedikta XVI. (II Foglio 15. března 2007)

Na konci 19. století byla velmi rozšířena mentalita, která předpovídala, že začíná období pokroku, prosperity a míru. Již Victor Hugo na konci 19. století prorokoval: „Toto století bylo veliké, příští století bude šťastné.“

Solovjov se nedal nakazit tímto laicistickým zápalem a ve svém posledním díle „Tři dialogy a vyprávění o Antikristovi“, které datoval Velikonocemi 1900, několik měsíců před svou smrtí, předvídal, že 20. století bude poznamenáno velkými válkami, velkými a krutými revolucemi a velkými občanskými zápasy. Na konci století evropské národy – v přesvědčení o velkých škodách, které způsobila jejich rivalita, dají vzniknout Spojeným státům evropským, „ale problémy života a smrti, konečného osudu světa a člověka se stanou ještě komplikovanější a zmatenější lavinou množství výzkumů a nových objevů, na poli fyziologie a psychologie společnost zůstane a nenajde řešení. Vyjde najevo jen jeden důležitý výsledek, ale negativního charakteru: úplný úpadek teoretického materialismu. To však nepřispěje k rozšíření a posílení víry. Naopak, všechno zaplaví nevěra. Takže nakonec se v Evropě vyvine situace, kterou můžeme nazvat jako prázdnota. Právě z této prázdnoty se vynoří a prosadí působení Antikrista.“

▶ *národů*. Brzy se stala evropským bestsellerem. Belgický ekonom zaměřil svůj traktát na zdůvodňování převahy protestantů nad katolíky v období všeobecného kulturního rozvoje. K protestantské „vzdělanosti, aktivnosti, důvtipnosti, vztahům k vnějšímu světu, a tím pádem k bohatství“ uváděl jako protiklad katolickou „netečnost, rutinu, ignoranci a chudobu“.

Objevují se starší ženy

Takové „vědecké“ teorie dovolovaly rovněž přiodět do učených argumentů pohrdání tzv. obyčejnými katolíky. Jako se v dřívějších stoletích (zvláště v období reformace) v antikatolické propagandě budil především strach (před „krvežíznivou“ inkvizicí a „papežem-antikristem“, majícím ve svých službách „věčné spiklence“ jezuity), tak se v antikatolické propagandě v 19. století zdůrazňuje pohrdání katolíky. A už víme proč – poněvadž jsou nevzdělání, zaostalí, z podivných („problémových“) provincií. Tehdy se objevuje figura starší ženy, jakožto symbol veškerého toho „katolického zpátečnictví“, neboli, jak říkají tvůrci protikatolické propagandy v Polsku na počátku 21. století – „problému“ (sami se s tímto zaměřením odvolávají na postavu starší paní s mohérovým baretem).

Nemožné starší ženy se ale objevily už dříve. V dobách bismarckovského kulturkampfu si jedny z významnějších německých liberálních novin (*Nationalzeitung*) s ironií povšimly, že mezi katolickými poutníky převažuje typ „starší paní, která si na krk pověsila na ozdoby čtyři řetízky s kříží a mariánskými medailkami, a teď chodí jako tažný kůň“.

Neskonale víc udivuje fakt, že francouzští liberálové, kteří měli stále na rtech ujišťování o snaze o svobodu pro všechny, byli na přelomu 19. a 20. století rozhodnými odpůrci rozšíření volebního práva na ženy. Svůj odpor zdůvodňovali nejenom tradičním přesvědčením o tom, že „ženino místo je v domě“, ale v jejich případě byla ještě více nosným argumentem obava, že ženy jsou voliči, kteří „ve všem poslouchají faráře“, a proto volební právo pro ženy může znamenat překážku na cestě k realizaci laičačnické politiky...

Z Mijujcie się! 4/2013 přeložila -vv-

Miles Jesu (MJ) – Synové a dcery Neposkvrněného Srdce Panny Marie ve Zjevení Pána

Miles Jesu (MJ) je mezinárodní institut zasvěceného života pro laiky schválený Církví (podle kanonického práva zařazený jako „církevní rodina zasvěceného života“). Členy jsou: laici (muži a ženy žijící odděleně v komunitách) a kněží; ale i vdané ženy a ženatí muži, žijící ve svých rodinách, vdovy a vdovci, kteří jsou anebo se mohou stát členy tzv. Vincula (přátelé a spolupracovníci, kteří sdílejí charisma institutu a navzájem spolupracují).

Letos oslavila komunita Miles Jesu 50 let od svého založení v Arizoně (USA) skupinou mladých absolventů katolické obnovy „Cursillo“, kteří spolu začali vytvářet společenství, v němž si navzájem pomáhali, sdíleli víru, vedli život modlitby, studia a práce. V této atmosféře jasněji rozpoznávali Boží vůli pro svůj život a zároveň rozvíjeli duchovní život s Kristem a ve společenství. Každodenním svědectvím života v práci i v komunitě mohli posilňovat apoštolský zápal pro spásu duší. Mezi prvními členy se stal zářivým příkladem Pavel Murphy MJ, který pracoval jako architekt a zároveň jako první odevzdal svůj život Bohu – skrze Pannu Marii – svými sliby.

Spiritualita této mezinárodní rodiny, o níž pečují kněží MJ a biskupové MJ, je založena na duchovním dědictví sv. Antonína Marie Clareta (1807–1870), misionáře, mystika: Ježíš eucharistický je zdrojem duchovního života, vyznačujícího se hlubokou láskou a důvěrou k Panně Marii (členové MJ nosí škapulír), věrností církvi, pokorou, horlivým úsilím o spásu duší (nová evangelizace v intencích II. vatikánského koncilu, apoštolát v prostředí světských profesí). Specifickým charismatem MJ je svědectví o Ježíši Kristu v tajemství Zjevení Pána.

V darech tří králů dávají Pánu sebe:

• **zlato** – oběť materiálních dober a vlastnění: „Bůh je pravým a největším pokladem našeho srdce“;

• **kadidlo** – oběť vlastní vůle a podřízení se Bohu, slibem poslušnosti získat pravou svobodu srdce;

• **myrha** – oběť těla a srdce – evangelní čistota, celibát pro Boží království.

Přibližují se k Bohu praktikováním těchto ctností:

- disponibilita (podle Panny Marie – Hle, jsem služebnice Pána),
- jednoduchost (směrování ke sjednocení s Bohem),
- chudoba (v každé oblasti života závislost na Bohu),
- duch oběti (učit se konat z lásky k Ježíši i to, co je těžké),
- radost (oslavovat milujícího a odpouštějícího Boha, pokání za hříchy konat v radosti).

Z činnosti Miles Jesu:

Budování komunitních domů. Apoštolát: evangelizace na pracovišti (šíření myšlenek Písma sv., světců, Svatých otců), práce s mladými, pomoc chudým, nemocným, osamělým. Misie (např. Indie, Ukrajina – 2 dětské domovy, kuchyně pro 250 chudých lidí). Pořádání duchovních obnov a seminářů pro děti, mládež (modlitby, mše sv., sport, rozvíjení talentů v zájmové činnosti, duchovní formace za přítomnosti kněze) a pro členy Vincula MJ (ženaté, vdané, ovdovělé či svobodné členy, kteří žijí ve svých domovech). Působení v misiích a zájmová příprava na ně (angličtina). Příprava procesu blahorečení služebníka Božího Paula Murphyho MJ. Vydávání zpravodajů a drobných brožur a „zlatých karet“ (vždy s Božím slovem), šíření slova Svatých otců a učitelů církve. Duchovní pomoc prostřednictvím modlitby a duchovního rozhovoru.

Dnes působí Miles Jesu v těchto zemích: USA (Chicago, Arizona), Itálie, Španělsko, Polsko, Ukrajina, Slovensko, Nigérie, Indie. Členové a členky z ČR působí ve slovenských komunitách. (Žen-

ská komunita sídlí v Hamuliakově u Bratislavy, mužská v Banské Bystrici.) Letos oslavili tito „vojáci Ježíšovi“ 50 let trvání, jejich mezinárodním centrem je komunitní dům v Římě. Úspěšně dovršili tříletou reformu, která vykrytalizovala do nových Stanov, schválených Svatým stolcem 2012, institut zvolil nového generálního představeného, kterým se stal P. Robert Nicoletti (nar. 1962, USA), a nového ředitele pro mužskou větev Pavla Žvaka (ČR), a ředitelku pro ženskou větev Elizabeth Báezovou (Portoriko). Členky s dokončenou formací složily věčné sliby.

V současnosti má institut 45 laiků se sliby, mezi nimi žijí i kněží. Vinculum MJ tvoří stovky přátel, dobrodinců, „sympatizantů“ a spolupracovníků v každé zemi, kde působí Miles Jesu. Nedílnou součástí apoštolátu Miles Jesu je „Dům křesťanské formace“, kam přicházejí mladí, aby prohloubili svoji víru a našli svoji životní cestu, ke které je Pán povolal a stvořil.

ZVEME TĚ K NÁM

Nechceš se unáhlit a věříš, že Bůh má s tebou plán? Poznal jsi, že tě Ježíš osobně miluje? Pak přijď do Domu křesťanské formace MJ a uvidíš...

Dům křesťanské formace (dále DKF) Neposkvrněného Srdce Panny Marie v Hamuliakově u Bratislavy:

1. Je apoštolátem Miles Jesu, který nabízí mladým svobodným ženám (17–30 let) možnost strávit 1–2 roky života a prohloubit svůj duchovní život:

2. při studiu, práci, v modlitbě, při adoraci, v tichu,

3. v duchovním rozhovoru a při společném sdílení,

4. rozpoznávat Boží vůli, zažít atmosféru pokoje a radosti,

5. a tak učinit v pokoji a rozvážně svobodné rozhodnutí pro svou další životní cestu,

6. poznat spiritualitu společenství zasvěcených laiků, kteří nadále pracují ve světě, avšak svoje srdce a způsob života odevzdali Bohu skrze učiněné sliby.

7. Pobyt v DKF není podmíněn vstupem do Miles Jesu, nabízí možnosti seznámit se i s jinými komunitami či s řeholí a také umožňuje rozpoznat povolání do manželství.

Logo: Čtyři dlaně, barvami reprezentující různé národnosti, spojené kolem Neposkvrněného Srdce Panny Marie, proboděného mečem, v jehož středu je Ježíš. Paprsky kolem vyjadřují dynamiku neúnavné, podnikavé duše, zapálené pro Ježíše. Koruny symbolizují tři krále, jejich hroty Nejsvětější Trojici, body lidskou a božskou přirozenost Ježíše Krista. Vlevo meč Božího slova a hvězda Zjevení nad Betlémem.

8. Pro toho, kdo by se chtěl stát kandidátem Miles Jesu, je podmínkou dříve absolvovat formační program v DKF.

9. Integrovaný program je rozčleněn do formace, která se týká oblasti lidské, duchovní, apoštolské a charismatické, a je poskytován osobami, které pro tuto výuku získaly akademický titul a mají více než 10leté zkušenosti zasvěceného života.

10. Formace též zahrnuje výuku anglického jazyka.

Zájemkyně mohou posílat svoje žádosti se životopisem na adresu:

Písemně: Miles Jesu, Brestová 4,
900 43 Hamuliakovo, SR
E-mailem: mmatouskova@milesjesu.com
Tel. kontakt: (00421) 902 408 104

Na základě přijatých žádostí vás pozveme na přijímací pohovor. Od 1. září 2014 se začíná formační program pro přijaté žadatelky.

AKTUÁLNĚ NABÍZÍME

Duchovně-rekreační akci „Kde je Tvoje hvězda?“ od 28. července do 3. srpna 2014.

Zveme všechny mladé ženy a děvčata! Přijďte strávit „Týden u Dunaje a pod hvězdným nebem“, kdy můžete spolu s námi zažít něco pěkného.

Program: denní rozjímání na různá témata, hry, ping-pong, člunkování a výlety do přírody a okolí (zajímavá místa: Báč – zázračné místo, Kostolná při Dunaji – centrum pro mladé + podívaná na sibiřské tygry, Dunajská Lužná – mariánská jeskyňka, filmy s aktuálními tématy, růženc, večer opékání, noční adorace...

Témata:

- Společné modlitby: za svobodu srdce, za poznání Boží vůle, za správnou volbu, nověna odevzdání.
- Společné večery na téma: hledám si partnera (podle knihy E. Velly: „Ahoj Ježíš, můžeme sa spolu porozprávť?“ a od G. Chapmana: „To keby sme vedeli...“).

- Další zvolená témata: touha po mateřství, Eucharistie, svědectví o životě s Kristem a Pannou Marií, o andělech.

Ubytování: komunitní dům Miles Jesu, Brestová 4, Hamuliakovo u Bratislavy, Slovensko.

S sebou: sportovní obuv, spacáky, slušné oblečení do kapličky.

Poplatek: 1 350 Kč (strava a nocleh na celý týden), studentky 800 Kč.

Přihlášky můžete posílat na adresu: Miles Jesu, Brestová 4, 900 43 Hamuliakovo, Slovensko • anebo e-mailem na mmatouskova@milesjesu.com.

Účet číslo: 3542679349, kód 0800 (Česká spořitelna).

Pište, volejte: (00421) 902 408 104 do 7. července 2014 (kapacita míst je omezená).

Těšíme se na společné zážitky!

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysl Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ČERVEN 2014

Všeobecný: Aby nezaměstnaní obdrželi podporu a práci, kterou potřebují k důstojnému životu.

Misijní: Za Evropu, aby díky svědectví věřících opět nalezla své křesťanské kořeny.

Úmysl našich biskupů: Aby všichni lidé zodpovědně přistupovali ke svému životu i práci.

Pondělí 2. 6. 2014: 6:05 Vatican magazine (770. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Krůček po krůčku **7:00** V pohorách po horách – Smrk **7:10** Odkaz předků (6. díl): Kněžpole **7:23** Gustav Ištók – Kříž je moje cesta **7:43** Přejeme si... **8:00** Živě s biskupem: kardinál Miloslav Vlk **9:10** Nemusíme, chceme! **10:00** Nedělní čtení: 7. neděle velikonoční **10:30** BET LECHEM – vnitřní domov (33. díl) **10:45** NOEkreace (229. díl) **11:00** Učedníci a misionáři **11:30** Drslavice [P] **11:40** Sedmihlásky – Stromečku březový **11:45** Náš lišáček Leon (4. díl): Na pláži **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Slovácké slavnosti vína aneb Na jarmark do Hradišťa **13:05** Pozdní sběr & Roman Horký na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 [P] **13:35** Vatican magazine (770. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:05** Duchovní malby (9. díl): Svatí **14:30** Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Jak si uchovat pokoj v srdci **15:45** V souvislostech (56. díl) **16:10** Můj Bůh a Walter: Historie církve **16:25** Kultura života – Bioetika: Původ bioetiky **16:55** Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal hudbě dýchat **17:35** Doteky času a kamene **18:00** Salesiánský magazín **18:15** Ars Vaticana (27. díl) **18:25** Sedmihlásky – Stromečku březový **18:30** Náš lišáček Leon (5. díl): Let lišáka [P] **18:40** Hřadanie: manželé Baginovi [P] **19:15** Přejeme si... **19:30** Na koberečku [P] **19:40** Zprávy z Věčného města: 2. 6. 2014 [P] **20:00** Jde o život (9. díl): Svátosti II [L] **21:35** 20 let Studia Telepace (8. díl) [P] **22:10** Vzduch a naše zdraví (2. díl) **22:30** Terra Santa News: 28. 5. 2014 **22:50** Noční univerzita: Prof. Blanka Říhová, DrSc. – Dotazy k přednášce o imunitním systému **23:45** Vatican magazine (770. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:20** Kulatý stůl: Papež František.

Úterý 3. 6. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 2. 6. 2014 **6:15** Záznam koncertu z kostela sv. Jakuba v Ostravě – Plesné (SHF 2009) **7:25** Krůček po krůčku **7:55** Outdoor Films s Otakarem Brandosem **9:30** Organ v nebi **10:00** Vatican magazine (770. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** Noční univerzita: Prof. Blanka Říhová, DrSc. – Dotazy k přednášce o imunitním systému **11:25** Můj Bůh a Walter: Historie církve **11:40** Sedmihlásky – Stromečku březový **11:45** Náš lišáček Leon (5. díl): Let lišáka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Platinové písničky (23. díl): Dechovka **12:50** Ars Vaticana (27. díl) **13:00** Guyanská Diana **13:25** Zprávy z Věčného města: 2. 6. 2014 **13:40** V pohorách po horách – Smrk **13:50** Pasekářská pouť 2012 **14:00** Salesiáni na Kubě **14:25** Kulatý stůl: Papež František **16:00** Přejeme si... **16:15** Jak poznávat svět, který nevidím **16:50** Školy pro Evropu **17:20** BET LECHEM – vnitřní domov (33. díl) **17:35** Jezuité o: Poslání učitelů **17:55** Sedmihlásky – Stromečku březový **18:00** Cirkus Noeland (14. díl) **18:30** Náš lišáček Leon (6. díl): Výlet balonem [P] **18:40** Hermie a ustrašený pavouk **19:10** NOEkreace (229. díl) **19:20** Budu pomáhat: Dílna Eliáš **19:30** Drslavice **19:40** Zpravodajské Noeviny: 3. 6. 2014 [P] **20:00** Hrdinové víry (12. díl) [L] **21:05** Zpravodajské Noeviny: 3. 6. 2014 **21:20** 20 let Studia Telepace (9. díl) [P] **22:05** P. S. **22:15** Zprávy z Věčného města: 2. 6. 2014 **22:25** Charita ve středu **23:25** Terra Santa News: 28. 5. 2014 **23:45** Přejeme si... **0:05** 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské.

Středa 4. 6. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 3. 6. 2014 **6:20** Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Jak si uchovat pokoj v srdci **7:40** NOEkreace (229. díl) **7:50** Slovácké slavnosti vína aneb Na jarmark do Hradišťa **8:10** Harfa Noemova (18. díl) **8:35** Vzduch a naše zdraví (2. díl) **9:00** Ars Vaticana (27. díl) **9:10** Zprávy z Věčného města: 2. 6. 2014 **9:20** Budu pomáhat: Dílna Eliáš **9:25**

Na pořadu rodina – Kdo si počká, ten se dočká ... **10:25** Generální audience [L] **11:45** Náš lišáček Leon (6. díl): Výlet balonem **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Misie slovenských salesiánů v Belgii **13:45** Youth Alive **14:00** Na koberečku **14:10** Jezuité o: Poslání učitelů **14:30** Pro vita mundi (47. díl): Jan Rychlý, SDB **15:00** Salesiánský magazín **15:15** Krůček po krůčku **15:40** Zpravodajské Noeviny: 3. 6. 2014 **16:00** 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské **16:50** Můj Bůh a Walter: Temné legendy **17:25** Vatican magazine (770. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:00** Zprávy z Věčného města: 2. 6. 2014 **18:10** Otec Karel Tinka, SDB **18:25** Sedmihlásky – Stromečku březový **18:30** Náš lišáček Leon (7. díl): Největší přání [P] **18:40** Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal hudbě dýchat **19:15** Terra Santa News: 4. 6. 2014 [P] **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Léta letí k andělům (61. díl): Jiří Sláma **20:20** Noční univerzita: P. Dr. Zbigniew Czendlik – Zbigniewove nesmysly [P] **21:20** 20 let Studia Telepace (10. díl) [P] **22:00** NOEkreace (229. díl) **22:10** Generální audience papeže [P] **22:40** Duchovní malby (9. díl): Svatí **23:10** Tajemství mokrého ticha **23:50** Záznam koncertu z kostela sv. Jakuba v Ostravě – Plesné (SHF 2009).

Čtvrtek 5. 6. 2014: 6:05 Doteky času a kamene **6:25** Hřadanie: manželé Baginovi **6:55** Léta letí k andělům (61. díl): Jiří Sláma **7:15** Platinové písničky (23. díl): Dechovka **7:45** Školy pro Evropu **8:10** Jak poznávat svět, který nevidím **8:50** Terra Santa News: 4. 6. 2014 **9:10** Drslavice **9:20** Pomoc, která se točí **9:45** Přejeme si... **10:05** Kulatý stůl: Papež František **11:40** Sedmihlásky – Stromečku březový **11:45** Náš lišáček Leon (7. díl): Největší přání **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Záznam koncertu z kostela sv. Jakuba v Ostravě – Plesné (SHF 2009) **13:30** Generální audience papeže **14:00** Jde o život (9. díl): Svátosti II **15:35** Slovácké slavnosti vína aneb Na jarmark do Hradišťa **16:00** Zpravodajské Noeviny: 3. 6. 2014 **16:15** Outdoor Films s Otakarem Brandosem **17:45** Ars Vaticana (29. díl) **18:00** Hermie a ustrašený pavouk **18:30** Náš lišáček Leon (8. díl): Dort [P] **18:40** Sedmihlásky – Stromečku březový **18:45** V pohorách po horách – Smrk **18:55** NOEkreace (229. díl) **19:05** Salesiáni na Kubě **19:25** Dny terapie 2014 [P] **19:35** Budu pomáhat: Česká unie neslyšících [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 5. 6. 2014 [P] **20:00** Jak potkávat svět – [L] **21:25** Kus dřeva ze stromu: Dub [P] **21:40** 20 let Studia Telepace (11. díl) [P] **22:15** P. S. **22:25** Přejeme si... **22:40** Vatican magazine (770. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:10** Můj Bůh a Walter: Temné legendy **23:40** Jezuité o: Poslání učitelů **0:05** Charita ve středu **1:05** Zpravodajské Noeviny: 5. 6. 2014.

Pátek 6. 6. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 5. 6. 2014 **6:20** NOEkreace (229. díl) **6:30** Johann Sebastian Bach:

V neděli 8. června 2014 uskuteční Matice svatokopečká **KOMENTOVANOU PROHLÍDKU SVATOKOPECKÝCH POHŘEBIŠŤ**. Sraz zájemců je v **16.15 hod. před bazilikou na Svatém Kopečku u Olomouce**, výkladem v terénu doprovází Jan Nedělník.

Ve dnech 15.–19. srpna 2014 se uskuteční **IV. MORAVSKÁ COMPOSTELA** – 5denní pěší putování po Cyrilometodějské poutní cestě, letos ve směru Velehrad – Svatý Hostýn – Svatý Kopeček. **Přihlášky nutno podat do 1. července 2014** e-mailem na info@velehradinfo.cz nebo telefonicky na čísle 571 110 538. Podrobnosti o pouti jsou dostupné na www.velehradinfo.cz nebo na www.maticesvatokopecka.cz.

Člověk, který dal hudbě dýchat **7:05** Na koberečku **8:05** Duchovní malby (9. díl): Svatí **8:30** Krůček po krůčku **8:55** Noční univerzita: P. Dr. Zbigniew Czendlik – Zbigniewove nesmysly **10:00** Na koberečku **10:10** Jde o život (9. díl): Svátosti II **11:40** Sedmihlásky – Stromečku březový **11:45** Náš lišáček Leon (8. díl): Dort **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Přejeme si... **13:00** Ars Vaticana (29. díl) **13:10** Léta letí k andělům (61. díl): Jiří Sláma **13:35** Pozdní sběr & Roman Horký na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 **14:20** Hřadanie: manželé Baginovi **14:50** Cvrlikání **16:00** Zpravodajské Noeviny: 5. 6. 2014 **16:15** Harfa Noemova (18. díl) **16:40** Hrdinové víry (12. díl) **17:40** Přejeme si... **18:00** Modra **18:25** Sedmihlásky – Stromečku březový **18:30** Náš lišáček Leon (9. díl): Větroně [P] **18:40** Kus dřeva ze stromu: Dub **18:55** Salesiánský magazín **19:10** 20 let Studia Telepace (12. díl) [P] **19:40** Zprávy z Věčného města: 6. 6. 2014 [P] **20:00** Noemova pošta: červen [L] **21:00** Festival Lumen 2014 [L] **23:05** Nedělní čtení: Slavnost Soslání Ducha Svatého [P] **23:40** Outdoor Films s Otakarem Brandosem.

Sobota 7. 6. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 6. 6. 2014 **6:15** Cesta návratu **6:30** Dny terapie 2014 **6:40** Slovácké slavnosti vína aneb Na jarmark do Hradišťa **7:00** Hrdinové víry (12. díl) **8:00** Léta letí k andělům (61. díl): Jiří Sláma **8:20** NOEkreace (229. díl) **8:30** Cirkus Noeland (14. díl) **9:00** Sedmihlásky – Stromečku březový **9:05** Hermie a ustrašený pavouk **9:40** Jezuité o: Poslání učitelů **10:00** Můj Bůh a Walter: Temné legendy **10:30** Misie na živo – Dobrovolníci v Keni – sirotčinec a škola českými očima **11:30** Přejeme si... **11:45** Zprávy z Věčného města: 6. 6. 2014 **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** P. S. [P] **12:20** Nedělní čtení: Slavnost Soslání Ducha Svatého **12:50** Jak poznávat svět, který nevidím **13:30** Jak potkávat svět **14:55** Charita ve středu **16:00** Platinové písničky (23. díl): Dechovka **16:30** Harfa Noemova (19. díl) [P] **17:00** Hlubinami vesmíru [P] **17:45** Zprávy z Věčného města: 6. 6. 2014 **18:00** Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa [P] **18:25** Náš lišáček Leon (9. díl): Větroně **18:35** 20 let Studia Telepace (13. díl) [P] **19:00** Hudební magazín Mezi pražci [P] **19:40** V souvislostech (57. díl) [P] **20:00** Festival Lumen 2014 [L] **23:45** Jde o život (9. díl): Svátosti II **1:15** Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Jak si uchovat pokoj v srdci.

Neděle 8. 6. 2014: 6:15 Ars Vaticana (29. díl) **6:25** Jak poznávat svět, který nevidím **7:00** Jak potkávat svět – **8:25** Hřadanie: manželé Baginovi **8:55** Cvrlikání **10:10** Zprávy z Věčného města: 6. 6. 2014 **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava: s farností Dolní Loučky [L] **11:40** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (57. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:35** Platinové písničky (24. díl): Dechovka **14:10** Hlubinami vesmíru **14:55** Budu pomáhat: Česká unie neslyšících **15:00** Noční univerzita: P. Dr. Zbigniew Czendlik – Zbigniewove nesmysly **16:10** NOEkreace (230. díl) [P] **16:20** Hermie a neposlušná včela Buzby **16:55** Sedmihlásky – Loutna česká – Předmluva [P] **17:00** Cirkus Noeland (14. díl) **17:30** Můj Bůh a Walter: Temné legendy **18:05** Zprávy z Věčného města: 6. 6. 2014 **18:15** Modra **18:40** Ars Vaticana (29. díl) **19:00** Vatican magazine (771. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Farní charita Starý Knín a nové formy péče o malé děti **19:40** Přejeme si... [P] **20:05** Letnice na Noe [L] **21:35** 20 let Studia Telepace (14. díl) [P] **22:10** V souvislostech (57. díl) **22:30** Nedělní čtení: Slavnost Soslání Ducha Svatého **23:00** Hrdinové víry (12. díl) **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn týdne.

V Loretě Rumburk probíhá výstava SETKÁNÍ, KTERÁ DOJÍMAJÍ / VIA SACRA / BEGEGNUNGEN, DIE BERÜHREN. Výstava bude v Loretě Rumburk k vidění do **26. 7. 2014, od úterý do soboty mezi 10.00 až 17.00 hod.** Vstupné je 50 a 25 Kč. Výstavu pořádají Städtische Museen v Žitavě a Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk.

Sakrální památka Loreta Rumburk je nyní oficiálně připojena k mezinárodní poutní stezce **Via Sacra**, která propojuje 18 pozoruhodných stavebních památek a uměleckých děl na území Horní Lužice, Dolního Slezska a severních Čech. Zahnuje kostely, kláštery a další místa zbožnosti včetně jejich unikátní umělecké výzdoby. Součástí stezky Via Sacra je mj. kostel smíření Svatého Ducha v Jaworu, zařazený na seznam památek světového kulturního dědictví UNESCO, ojedinělý, původně norský sloupový kostel v Krzeszówě, slavná postní plátna v Žitavě, pozdně gotické oltáře v kostele sv. Anny v Kamenz, pozůstatky johanitské komendy v Českém Dubu či hrob sv. Zdislavy v kostele sv. Vavřince v Jablonném v Podještědí. Loretánská kaple v Rumburku byla k poutní stezce Via Sacra připojena v roce 2014 jako hodnotná barokní sakrální památka, která patří svou sochařskou a reliéfní výzdobou k nejvýznamnějším loretám v České republice. Rozsáhlá vícejazyčná výstava „Setkání, která dojmají“ v Loretě Rumburk přiblíží evropsky významné sakrální památky na německo-polsko-českém trojmezí. Výstavní projekt zahrnuje

35 velkoformátových fotografií sakrálních památek. Dále přináší 13 informačních tabulí s texty o historii a významu sakrálních památek. Výstava prezentuje kopii unikátního Malého postního plátna ze Žitavy z roku 1573 o rozměrech 15 m² a originální postní plátno vyrobené studenty gymnázia v Žitavě. O Via Sacra více na www.via-sacra.info.

Více informací k výstavě o Via Sacra v Loretě Rumburk sdělí: Mgr. Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, e-mail: loreta.rumburk@seznam.cz. Více také na www.loretarumburk.cz.

Zveme na **POUŽ ZA VÍRU V NAŠICH RODINÁCH.** Pouť povede **od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku** u Olomouce. Cesta je dlouhá cca **8 km** a jde zhruba o **2 hodiny chůze**. Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: ve 12.45 – 13.00 hod. před katedrálou sv. Václava (odchod ve 13.00 hod.) nebo asi ve 14.30 hod. pod kopcem v Samotíškách (zde je také možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru) nebo v 15.00 hod. na mši sv. v bazilice na Svatém Kopečku. Termín poutě je **8. června 2014**, další termín poutě je až po prázdninách **14. září 2014.** Bližší informace jsou na www.rodinnyzivot.cz nebo na tel. 587 405 251 či e-mailu: reznickova@arcibol.cz.

KLOKOTY – MALÁ POUŤ K NEPOSKVRNĚNĚMU SRDCI PANNY MARIE 14. června 2014 s P. Janem Kunikem, duchovním správcem v Rožmitálu pod Třemšínem: Za co chválíme Pána.
Program: 16.00 hod. modlitba klokotských hodinek • 16.30 hod. modlitba růžence • 17.00 hod. mše svatá • 18.00 hod. táborák. Srdečně zvou Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

31. KVĚTNA – 7. ČERVNA 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 6.		PO 2. 6.		ÚT 3. 6.		ST 4. 6.		ČT 5. 6.		PÁ 6. 6.		SO 7. 6.	
Antifona	642	722	642	722	1692	1907	642	722	1708	1924	642	722	642	722
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	642	722	642	722	1693	1907	642	722	1708	1925	642	722	642	722
Antifony	654	735	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1249
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	654	736	658	740	1694	1910	664	747	1710	1928	670	754	673	757
Antifona k Zach. kantiku	655	736	658	740	1694	1910	664	747	1711	1929	670	754	674	758
Prosby	655	736	658	740	1694	1910	664	747	1711	1929	671	754	674	758
Závěrečná modlitba	655	737	1386	1553	1386	1553	665	748	1387	1554	1388	1555	674	758
Modlitba během dne:														
Hymnus	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723
Antifony	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	655	737	659	741	662	744	665	748	668	751	671	755	674	759
Závěrečná modlitba	655	737	659	741	662	744	665	748	668	751	671	755	674	758
Nešpory:														
SO 31. 5.														
Hymnus	641	721	641	721	641	721	1698	1913	641	721	1714	1932	641	721
Antifony	652	734	656	738	1056	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	652	734	656	738	660	742	1701	1917	666	749	1717	1935	672	756
Ant. ke kant. P. M.	653	734	657	739	660	742	1702	1917	666	749	1718	1935	673	756
Prosby	653	735	657	739	660	742	1702	1917	666	749	1718	1936	673	757
Záv. modlitba	655	737	655	737	1386	1553	1386	1553	665	748	1387	1554	1388	1555
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 1. 6. – 7. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 1,12–14

Ž 27(26),1.4.7–8a

Odp.: 13 (*Věřim, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Petr 4,13–16

Ev.: Jan 17,1–11a

Slovo na den: *Aby Syn oslavil tebe.*

Pondělí 2. 6. – nez. pam.

sv. Marcelína a Petra

1. čt.: Sk 19,1–8

Ž 68(67),2–3.4–5ac.6–7ab

Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,29–33

Slovo na den: *Bud'te dobré myslí.*

Úterý 3. 6. – památka sv. Karla Lwanga a druhů

1. čt.: Sk 20,17–27

Ž 68(67),10–11.20–21

Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 17,1–11a

Slovo na den: *Všechno mé je tvé.*

Středa 4. 6. – ferie

1. čt.: Sk 20,28–38

Ž 68(67),29–30.33–35a.35b–36c

Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 17,11b–19

Slovo na den: *Mluvim, aby měli v sobě plnost radosti.*

Čtvrtek 5. 6. – památka sv. Bonifáce

1. čt.: Sk 22,30; 23,6–11

Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 17,20–26

Slovo na den: *Ty ve mně.*

Pátek 6. 6. – nez. pam. sv. Norberta

1. čt.: Sk 25,13b–21

Ž 103(102),1–2.11–12.19–20ab

Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,15–19

Slovo na den: *Kam nechceš.*

Sobota 7. 6. – ferie

1. čt.: Sk 28,16–20.30–31

Ž 11(10),4.5+7

Odp.: srov. 7b (*Zbožní uzří tvou tvář, Hospodine.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,20–25

Slovo na den: *Proč se o to staráš?*

večer: vigilie slavnosti Soslání Ducha Svatého

1. čt.: Gn 11,1–9 nebo

Ex 19,3–8a.16–20b nebo Ez 37,1–14 nebo Jl 3,1–5

Ž 104(103),1–2a.24+35c.27–28.29bc–30

Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Řim 8,22–27

Ev.: Jan 7,37–39

Slovo na den: *Potečou proudy vod.*

KNIHY Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

S BOHEM V RUSKU • 23 KNĚŽSKÝCH LET V SOVĚTSKÝCH VĚZENÍCH A SIBIŘSKÝCH PRACOVNÍCH TÁBORECH
Walter J. Ciszek SJ - Daniel L. Flaherty SJ • Přeloženo z angličtiny • Odborná redakce Štěpán Černoušek a Adam Hradílek

Walter Ciszek se narodil v rodině polských emigrantů. Po vstupu k jezuitům se přihlásil k misijní práci v Rusku a přijal východní obřad. Když vypukla II. světová válka, byl právě v polské oblasti obsazené Rudou armádou. V roce 1940 byl zatčen a dalších 23 let vězněn sovětským režimem, z toho 15 let na Sibiři. Teprve v roce 1963 se mohl vrátit do Spojených států, výměnou za dva sovětské agenty. O své životní zkušenosti napsal dvě knihy. Tato je jedna z nich.

Paulínky • Váz., A5, 488 stran, 349 Kč

NAŠE PANÍ Z KIBEHO • PANNA MARIA PROMLOUVÁ KE SVĚTU ZE SRDCE AFRIKY

Iamaculé Ilibagiza a Steve Erwin • Z angličtiny přeložil Václav Petr • Odpovědná redaktorka Maria Mlada Ondrášová

Kniha vypráví příběh sedmi dívek a chlapce, jimž se v 80. letech v maličké rwandské vesnici Kibeho zjevovala Panna Maria. Zjevení se Panny Marie v Kibeho patří k nejvýznamnějším mariánským zjevením v dějinách lidstva vůbec a spisovatelka Iamaculé Ilibagiza zasvětila svůj život tomu, aby se svět o skupině mladých rwandských vizionářů, kteří byli dlouhá léta zevrubně zkoumání vědci, psychiatry, lékaři a teology, dozvěděl více. Bě-

hem zjevení docházelo i k celé řadě zázraků a vizionářky dokonce pod dohledem vyšetřovatelů podstoupily mystické pouti (jedna z dívek zemřela na Velký pátek a o Velikonoční neděli byla vzkríšena). Vatikán zatím (v listopadu 2001) uznal pravost tří svědectví, rozhodl, že je nelze vysvětlit jinak než zázrakem a podpořil zřízení Svatině Naší Paní Sedmibolestné přímo v Kibeho.

Stanislav Juhaňák - TRITON • Brož., 140x198 mm, 192 stran + 16 stran obrazové přílohy, 199 Kč

ČTYŘI NOVÉNY K PANNĚ MARIÍ KARMELSKÉ • ŠKAPULIŘ PANNY MARIE NA POZADÍ TEXTŮ PÍSM A SVATÉHO

Uspořádal P. Gorazd Cetkovský, O.Carm. • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Těžištěm těchto novén má být četba úryvku z Pisma svatého a rozjímání o něm. Proto zde u každého dne jsou kormě krátké modlitby uvedeny souřadnice delšího textu z Bible k hlubšímu pochopení širších souvislostí s nabízeným citátem.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., A6, 48 stran, 39 Kč

MŠE SVATÁ • MISÁLEK

Text P. Jiří Kaňa • Ilustrace Iva Fukalová

Drobná příručka pro malé děti s texty mše svatě a stručným vysvětlením. Vyšlo s církevním schválením.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství Brno Třetí vydání • Brož., A6, křídový papír, 32 stran, 34 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Nашe prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
 982707-0262/2011
 P. P.

TZ D + 1

**771 11 Olomouc 1
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Vítek, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: knihy@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.